

Януш ГЛОВАЦЬКИЙ
ЧЕТВЕРТА СЕСТРА

Переклад з польської Олександра Ірванця

Увага текст викладено лише для ознайомлення!

Всі права на текст захищені міжнародним законодавством про авторське та суміжні права.

Забороняється видання та перевидання, розповсюдження, продаж, публічне виконання, переклад на іноземні мови, постановка спектаклю по п'єсі без письмової згоди автора або правовласника

Текст надано Службою інформації та ПАР Молодого театру

Діють:

ВІРА	МІША
ТАНЯ	ІВАН ПАВЛОВІЧ ПЕТРОВ
КАТЯ	ДЖОН ФРІМЕН
ГЕНЕРАЛ	КОСТЯ
БАБУШКА	СТЬОПА
КОЛЯ	МІЛІЦІАНЄР
ЮРІЙ АЛЕКСЕЇЧ	ГАРМОНІСТ
СОНЯ ОНИЩЕНКО	

АКТ 1

Сцена 1

Про те, що знаходиться в глибині сцени, йтиметься трохи пізніше. В перші хвилини освітленим є тільки просценіум. Можливо, з глядацького залу виходять на сцену й проходять її вглиб, поспішаючи, ВІРА, найстарша з трьох сестер, в стані яскраво вираженої вагітності, і КАТЯ, середульша сестра. Катя на хвилю зупиняється, щоб поправити пластикову торбу з кількома кілограмами м'яса, яка випадає у неї з-під плаща, й підбігає, щоб наздогнати ВІРУ. Обидві зникають за лаштунками. Просценіум раптом освітлюється великою кількістю рефлекторів. Звідкись чуються голоси, які віщають в мегафони.

ГОЛОС 1: В категорії документальних фільмів були номіновані режисери Пітер Кулз за фільм “Дельфіни і ми”, Франсуа Бренє за “Один день у Косові”, Гільермо Мартінез за “Втечу”, Джон Бернер за “Голокост іще раз” і Джон Фрімен за стрічку “Діти Москви”.

ГОЛОС 2: “Оскара” отримує... Джон Фрімен за “Дітей Москви”!

Вибух оплесків, вигуки і якась урочиста музика. На просценіум у світлі максимальної кількості рефлекторів виходить американський режисер ДЖОН ФРІМЕН, чоловік середнього віку у смокінгу і СОНЯ ОНИЩЕНКО, дівчинка, молодюсінька, наскільки можливо. ДЖОН ФРІМЕН тримає в руці статуєтку “Оскара”.

ДЖОН: Я хочу подякувати членам Академії за те, що вони звернули увагу на мою скромну стрічку. Тут зі мною є Соня Онищенко, дівчинка, яка пройшла крізь саме пекло і наважилась розповісти перед камерою всю правду про те пекло. Вона віддала моєму фільмові своє життя і свою душу.

Вибух оплесків. СОНЯ робить скромний кніксен. Гасне світло на просценіумі й висвітлюється сцена. СОНЯ з ФРІМЕНОМ зникають.

Сцена 2

Сцена має нагадувати кімнату, але не надміру натурально. Стоять на ній якісь меблі. Велика шафа. У глибині – прямокутний стіл. Кілька стільців, деś за ними висить дзеркало, затулене рушником. Можливо, деś стоїть вікно, означуючи вікно. Далеко в глибині – газова плита. Праворуч якась ширма заввишки в людський зріст відділяє шматочок сцени. Ліворуч біля шафи стоїть кілька пар взуття, домашні капці й чохли на взуття. На просценіумі ліворуч стоять якісь дивні меблі, щось ніби як лавка, зі спинкою і перильцями. У самому центрі, повернуте до глядацького залу, стоїть широке ліжко, з-під нього визирає валізка. Ліжко вкрите стареньким, пошматованим покривалом, яке на всі боки пустило пішину бахромю. Обличчям до залу на ліжку сидять БАБУШКА і ГЕНЕРАЛ. БАБУШКА обв`язана хусткою, її вік визначити важко. На підлозі перед нею стоїть пляшка водки “Кремльовская”. В одній руці БАБУШКА тримає порожню баночку від гірчиці, у другій – слоїка з полуничним компотом. Зацікавлено дивиться кудись у глибину залу. Поруч з нею сидить ГЕНЕРАЛ-пенсіонер, батько трьох сестер. З-під його розстебнутого військового кителя видно спортивного светрика. Штани на ньому цивільні, черевики блищать, голова опущена.

БАБУШКА: То скільки сказали – триста доларів?

ГЕНЕРАЛ киває головою.

БАБУШКА: За те, щоб винести з другого поверху?

ГЕНЕРАЛ киває.

БАБУШКА (обурено хитає головою): А брат з Америки приїде?

ГЕНЕРАЛ заперечливо крутить головою.

БАБУШКА: Живі смерті не шанують. Тобі б теж поголитися не зашкодило.

ГЕНЕРАЛ: Я ходив до перукарні. Вхожу, а він питає: “Чого?” Я відповідаю:

“Як то – чого? Поголитися.” А він каже, що для цього я муситиму підняти голову. Тож я попросив лише постригти мене. Це добре, Акуліно Іванівно, що ти прийшла. Друзі пізнаються в біді.

БАБУШКА: Та ж ти для мене, наче рідний. Двадцять років над тобою мешкаю. Ви ж з моїм покійним чоловіком і в Берліні, і в Кабулі разом стріляли, пили, палили, заражали ворога венеричними хворобами. І твоя покійниця теж була мені, як рідна. Але триста доларів!.. За те, щоб знести з другого поверху... *(З осудом хитає головою)*.

ГЕНЕРАЛ: Акуліно Іванівно, можна, я задам тобі три питання?

БАБУШКА: Запитуй, синку, запитуй.

ГЕНЕРАЛ: Хто зараз країною керує? Де наші гроші? Як це все закінчиться? І додам іще одне, четверте питання: як нам жити?

БАБУШКА: Цього я не знаю. Але триста доларів за те, щоб знести з другого поверху – це вже здирство.

ГЕНЕРАЛ: Розвалилась на шматки наша країна, ніби пси її пошматували.

Чується гавкіт пса.

БАБУШКА: Це мій Стьопа. Треба було б його вигуляти. Але через того упиряманьяка, який тут кружляє околицями, страшно потемки і з собакою вийти.

П'ятнадцять тисяч доларів тому, хто його впіймає. Пам'ятаєш Анну Павловну? П'ятнадцять тисяч!

ГЕНЕРАЛ заперечливо крутить головою.

БАБУШКА: Така лиса пані, у рудій перуці?

ГЕНЕРАЛ не знає, про кого йдеться.

БАБУШКА: Така, згорблена, як ручка від парасольки?

ГЕНЕРАЛ знову крутить головою.

БАБУШКА: Та знаєш ти її, знаєш. То він, значить, той збоченець вчора поночі її спользував, потім задушив, від`їв їй ліву руку, і праву ногу почав. Звісно, за соціалізму було більше харчових продуктів. А зараз люди голодними ходять.

ГЕНЕРАЛ: Я б зараз дав собі за Росію й ногу і руку відрубати, якби це допомогло. Але що я можу? Жінка моя померла, а ти, Акуліно Іванівно, капців знову не взула, болота мені в хату нанесла.

БАБУШКА: Зараз, зараз взую капці.

ГЕНЕРАЛ: Дочки заміж не виходять. Але зараз хіба тільки дурень буде женитися, гроші викидати, коли все можна задурно отримати.

БАБУШКА: Ну, я б так не сказала. У мій час російська жінка може й давала задарма, наприклад, зі співчуття, але зараз це вже не обов'язково. Так що ти на дочок не гріши. Вони в тебе добрі дівчата. А Танічка – то взагалі чудо. Вона як іде, то не йде, а просто танцює.

ГЕНЕРАЛ: Вся моя пенсія йде на її уроки танців. Я палити покинув, щоб на цигарки не витратися. *(Витягає сигарети, запалює, потім частує БАБУШКУ. БАБУШКА теж запалює.)*

ГЕНЕРАЛ: Катя юридичний закінчила, і звірів у цирку годує.

БАБУШКА: З Танічки буде друга Плісецкая. Будете жити в палаці.

ГЕНЕРАЛ: Не будемо. Віра он на віру з тим живе, нерозписана.

БАБУШКА: Але ж живе не з кимось, а з політиком. Будете-будете.

ГЕНЕРАЛ: Не будемо. Бо я вже два місяці не плачу за уроки танців.

БАБУШКА: Ні?

ГЕНЕРАЛ: Ні.

БАБУШКА: А чому?

ГЕНЕРАЛ: Бо впав у депресію. А в депресії чоловік починає пити. А як п'є, то вже і палить.

БАБУШКА: Звісна річ.

ГЕНЕРАЛ: І відрахували Танічку. А вона про це не знає. Мені язик не повернеться про це їй сказати. Я пішов на зйомки записатись, у масовку. Там мене запитали, коли я востаннє виступав перед публікою. Я відповів, що у Кабулі. Не прийняли мене.

БАБУШКА *(наливає у дві баночки з-під гірчиці)*: Ну, за тих, що на війні.

ГЕНЕРАЛ: Якби це сталось кілька років тому, то вже б наша армія ішла через Балкани. Продали ми братів-слов'янів, вступивши у ту Коаліцію...

Обоє швидко випивають і БАБУШКА знову наповнює склянки.

БАБУШКА: Між першою і другою куля не пролітає. *(Випивають.)*

ГЕНЕРАЛ: А зараз ось цілуємо Буша в задницю в тій Коаліції... Коля!

З-за ширми виходить КОЛЯ, юнак, молодюсінський, наскільки це можливо. В ідеалі йому має бути років дванадцять. Він затурканий і дуже бідно вбраний. Проходить через сцену і зникає.

ГЕНЕРАЛ: Але є одна деталь. Та клята Америка має гроші? Має.

БАБУШКА: Годилося б зробити прокладку з компоту.

Наповнює склянки. Роблять по кілька ковтків компоту. Повертається КОЛЯ, який тягне величезного кошика випраної й накрохмаленої білизни. Ставить кошика в кутку і знову зникає за ширмою.

ГЕНЕРАЛ: В армії постіль міняють раз на два тижні. А в мене вдома щодня.

Світ доти стоятиме, доки в ньому буде хоч би малий та порядок. Коля!

КОЛЯ визирає з-за ширми.

ГЕНЕРАЛ: Протри підлогу, бо ця Акуліна Іванівна бруду нанесла. А може все це – нам кара?

КОЛЯ береться до протирання підлоги (відро, ганчірка і т.д.)

БАБУШКА: Яка ще кара?

ГЕНЕРАЛ: А я знаю? За гріхи.

БАБУШКА: Які іще гріхи? Ти добрий чоловік. *(Вказує на КОЛЮ.)* – Оно, сироту пригрів.

ГЕНЕРАЛ: Здихало на вулиці, як щеня, але ж людина від тварини мусить відрізнитися.

БАБУШКА: А знаєш, колись так один циган намагався коня відучити їсти.

Майже відучив, але кінь таки здох. Бог добрий, він все бачить. Поглянь на мого сина, Костю. Що я з ним намучилася! Йому дев'ятнадцять виповнилось, а він до нічого. Не п'є, не палить, дівок не псує. Тільки сидить по всіх тих бібліотеках і читає, читає. Я мало всі очі не виплакала. Але рік тому взяли його до мафії.

Зараз він щоранку в напрасованому костюмі. Купив квартиру на Кутузовському, іномарку, телефона мобільного. Зараз тільки їздить і п'є. П'є і телефонує. Яке щастя! *(Розчулено витирає очі.)*

З-за сцени чується ГОЛОС.

ЧОЛОВІЧИЙ ГОЛОС: То як ми це зробимо, Іване Петровичу? Будемо виносити, чи як?

ГЕНЕРАЛ *(з ненавистю)*: Приїхали, мерзотники. Спеціально на годину раніше, коли дочок вдома нема. І що тепер маємо робити? Я тих триста доларів не народжу!

БАБУШКА: Я поможу, Іване Петровичу. Силу ще, дякувати Богові, маю. Допоможу. Бо триста доларів, це... Страшенно подорожчали ці послуги.
(Відгортає простирадло.)

Тепер бачимо, що під ним лежить дружина Івана Петровича. Але нежива.

БАБУШКА *хреститься і знову звертається до тіла дружини ГЕНЕРАЛА*: Ну як, Наталья Петровна, ти готова? Спакована? *(До ГЕНЕРАЛА)*. – Я – за ноги. Ти – за руки.

Беруть тіло за руки й за ноги. Одна нога померлої вислизає у БАБУШКИ з рук.

БАБУШКА *(застережливо)*: Ой, не брикайся, Петровно. Досить вже навибрикувалася...

Виходять. На сцені залишається КОЛЯ. Він пробує витиснути якісь краплі з пляшки “Кремльовської”, але нічого з того не виходить. Тож він сунеться з відром і шматом в глибину сцени, протираючи підлогу.

Сцена 3

Входить ТАНЯ з синьою повітряною кулькою на ниточці. Вбрана у джинси і светрик. На КОЛЮ не звертає жодної уваги. Зрештою не вона одна – всі інші теж трактують і надалі трактуватимуть його, як меблю. ТАНЯ роззувається, вступає в капці. Прив'язує до нитки з кулькою листочок паперу.

ТАНЯ: Матусю! (*дивиться вгору*) – Матінко! Не знаю, чи це вже починає діяти твоя поміч, про яку я молилася, та ось нарешті скінчилося те моє прокляття, яке почалося, коли батько прочитав у “Комсомольській правді”, скільки Баришніков заробляє на місяць. Тоді він і віддав мене до танцювальної школи. Ти ж, матусю, добре знаєш, що у мене дві лівих ноги, і через це до класичного балету я зовсім не надаюся. Але ж батько вперся, а він як упреться, то ти ж, матусю знов-таки його знаєш. Та ось на щастя, з Божою поміччю татусь знову розв'язав, забанячив і не заплатив за мої курси. Мене відрахували. Батько це від мене приховує, бо, по-перше, соромиться, а по-друге, боїться, що я вчиню самогубство. Ха-ха-ха!.. (*Робить радісний пірует.*) – А я на radoщах побігла до готелю “Росія”, хотіла людиною себе відчути. Та коли я в барі замовила собі один тільки чай, без нічого, то офіціант мене публічно висміяв і викинув із залу. Тож я, матусю, маю ще одне прохання – хочу колись-таки туди прийти, до того бару. Але не так, як сьогодні, а знаєш, матусю, пишно, легально, з шиком, у хутрі, на високих підборах, і щоб той офіціант мордатий стояв серед залу і мені вклонився. А я його матом обкладу! А якщо б він не дожив, бо за віком він вже старший чоловік, то я сподіваюся, ти на тому боці з ним сама розберешся... (*Цілує повітряну кульку і відпускає її.*)

Кулька летить догори. Раптом ТАНЯ щось пригадує і підстрибує. Але кулька вже зависоко.

ТАНЯ (*сердито, до глядачів*) – А-а-а! Ну... ох, знову забула про візу. Нам же візи не хочуть давати, а дядечко нас запрошує до Брукліна. От якби матуся за це попросила, бо їй там ближче. Ну добре, це вже з наступною кулькою. А, може воно так і ліпше, бо з попередньою кулькою я стільки прохань послала, що та кулька взагалі не схотіла відлітати.

Заходить ВІРА, найстарша сестра, вбрана в стилі бізнес-леді, але без жодного шику. Вона швидше схожа на вчительку, волосся гладенько зачесане і скручене у вузол на потилиці. Несе картонну коробку і виглядає дуже щасливою.

Вагітності не помітно.

ТАНЯ: Вірною! (*підбігає й цілує сестру*) – Мене відчистили... тобто відчислили з танцювальної школи!

ВІРА (*роззувається і бере капці. Вона втомлена і не може одразу зосередитися*) – Ти знаєш, що Юрій сказав тому журналістові з Америки? Щоб він перестав усім розповідати, ніби в Росії немає вільних преси й телебачення, а краще пішов би до церкви, став навколішки й подякував Богові, що ми не підтримали Талібану. Бо якби ми так зробили, то зараз він би не критикував нашої демократії, а грібся б лопатою в землю, шукаючи – ха-ха! – шматки своєї задниці в надії склеїти їх до купи. Ха! А той дурний американець відповів, що його не розуміє.

ТАНЯ: Боже, як я ненавиджу танці! *(Танцює на radoщах.)* – А що ж тут незрозумілого?

ВІРА: Юрій сказав це ж саме. А потім додав, що вже минула година, і коли той журналіст хоче продовжувати інтерв'ю, то має заплатити ще п'ять тисяч доларів.

ТАНЯ: П'ять тисяч! Боже! Чому ж тоді Юрій тобі так мало платить? А мене зі школи танців відрахували... Чуєш, а може я таки маю талант до танцю?

ВІРА: Він сам не має грошей. Все для Росії. Правильно, що тебе відрахували. Навіть я танцюю краще за тебе. *(Робить пірует.)*

ТАНЯ: Я бачу. *(Робить два піруети.)*

ВІРА подає сестрі коробку.

ТАНЯ відкриває коробку й виймає звідти надзвичайно витончені дамські туфлі на високих підборах. *Верещить від захвату.*

ТАНЯ: Фірмові! Натівські! Це він тобі купив?

ВІРА: В нас на роботі принесла співробітниця одна. На мене вони замалі. Коля! Он я плащем зачепилась десь. Зашити треба.

ТАНЯ *(вискакує з капців і заходжується гарячково приміряти фірмову взувачку перед дзеркалом, з якого попередньо стягає рушника.)* – Але ж річ! Але ж фірма! *(Взуває туфлі, робить два кроки, підковзується.)*

В цей час КОЛЯ перестає мити підлогу, береться до голки з ниткою.

ВІРА: Ну як? Підійшли?

ТАНЯ *(трагічно)*: Боже.

ВІРА: Що?

ТАНЯ: Завеликі.

ВІРА: По довжині, чи по ширині? *(До КОЛІ.)* – Візьми грубу нитку з великої катушки. *(Подає йому плаща.)*

ТАНЯ: І там, і там. Чекай, ще спробую на грубу шкарпетку. Хоча, ні. Як то можна піддягати грубі шкарпетки до справжнього французького взуття. Чорт забирай, такі туфлі... *(Хукає на тифельки, чистить їх рукавом.)* – А не було іншого розміру? Але ж блищать. Як яйця в рудого пса Акуліни Іванівни. Ну супер. Ти знаєш, один хлопець висів у повітрі догори ногами. Мав на собі тільки одну шкарпетку й одного черевика. Другий, мабуть, загубився.

ВІРА: Де?

ТАНЯ: В музеї. Ми ходили з класом. Це так Шагал намалював.

ВІРА: Юрій Шагала не любить.

Входить КАТЯ, вбрана у куфайку й важкі черевики. Роздягається, роззувається, сідає на ліжку. Вона явно засмучена.

ТАНЯ: А мені та картина сподобалася. Вона моє життя нагадує. *(Показує КАТІ туфлі.)* – Подивись.

КАТЯ не хоче дивитися.

ТАНЯ: Поміряй.

КАТЯ *(понура)*: Я не в настрої.

ТАНЯ *(не полишає сестру. Силоміць одягає їй черевичка на ногу.)* – Глянь, як на тебе шиті. Підіжми пальці... трохи замалі... чекай! *(Силоміць натягає черевичка сестрі на ногу.)*

КАТЯ *(стогне)*: Відчепися!...

ТАНЯ: Ну, все ясно. Поставлю їх на шафу. *(Ставить взуття на шафу.)* – Може, у мене нога підросте. Ви знаєте, мене з балетної школи відрахували. Я вже казала? Ти так змучено вигладаєш, Катрусю!

ВІРА: Ну, Танічко!.. *(Починає змінювати постіль.)*

ТАНЯ їй допомагає. Дальший діалог триває, як супровід перестелення чистих, накрохмалених простирадел і наковдреників.

ВІРА: Якась ти, Катю, нещаслива. Ти сама себе не любиш, і через це тебе ніхто не любить. Тому ти й маєш цю свою депресію. А маючи депресію, треба дивитись на речі об'єктивно, і врешті полюбити себе саму. Вся Росія зараз в депресії, бо сама себе не любить, і через це країна й перебуває у такому стані, в якому перебуває. Ну, скажи ж хоч щось.

ТАНЯ: В мене завтра уроків немає.

ВІРА *(до КАТІ)*: Ні, ти. Ти щось скажи.

КАТЯ: Як я поверталася з роботи, мусила йти через площу, де була демонстрація, і там у юрбі почав до мене притискатися такий симпатичний брונет.

ВІРА: Гарного чоловіка можна зустріти де завгодно.

ТАНЯ: На роботі найлегше. Одна проститутка пішла на панель і випадково потрапила на виклик. Вона взагалі не знала, до кого йде. А то був багатій-мільярдер, він мав усе, чого хотів, але щасття не мав.

ВІРА: Де?

ТАНЯ: В хмарочосі.

КАТЯ: Я в цирку працюю. Він такий невисокий був, але досить гарненький.

ТАНЯ: Власні відчуття треба якось виражати, висловлювати. Та проститутка не взяла від багатія грошей за свої послуги. І після того він у неї закохався.

ВІРА: Де?

ТАНЯ: В Америці.

КАТЯ: Що це за фільм?

ТАНЯ: “Pretty woman”, “Красуня”, з Джулією Робертс і Річардом Гіром. Гарне кіно, трохи сумне. Я зголодніла.

ВІРА: Які дурниці!

ТАНЯ *(ховаючи брудну білизну до шафи)*: Ви любите тільки такі фільми, де герой собі очі виймає, або вішається. І книжки такі самі читаєте. Як у героя нема епілепсії, то вам і книжка нецікава. *(Імітує напад епілепсії.)*

ВІРА: Та що це з тобою? Чисту – до шафи. Брудну – до кошика. Тебе можна зворушити тільки проститутками. Або принцесами. Середина ти не маєш, не знаєш, не розумієш. Коли загинула та принцеса, в якій найвищим досягненням було те, що вміла гарно вдягатися, ти за нею і за її Аль Фасдом п'ять днів проплакала. А як учора показували по телевізору дітей, котрих в автобусі бомбою підірвали, ти навіть дивитися не захотіла.

ТАНЯ: Чого ти чіпляєшся до проститутток і принцес? Ти що, була коли проституткою або принцесою? Знаєш, як це важко?

ВІРА: Може колись і були важчі часи у світі, але дурніших вже точно не було. *(Складаючи білизну.)* – Я також щось вже з'їла б. Що ти на те, Катю?

КАТЯ: А нічого. Я вранці пішла до дресирувальника і кажу йому, що мені треба зарплату підвищити. А він каже, що грошей на підвищення немає. Тоді я взяла м'ясо, пішла до тигра і кажу йому, слухай-но, Пепсі, хоч не хоч, а мусимо

ділитися, фіфті-фіфті. Взяла ножа й перерубала той шматок рівно навпіл. А Пепсі тільки дивиться на мене, і очі в нього такі сумні-сумні. Взяла я те м'ясо в пакет поліетиленовий, підчепила зсередини під плаща, щоб дресирувальник не зауважив, і пішла на метро. Троє псів за мною прив'язалося, занюхали запах. Потім на демонстрації палили якісь прапори, і до мене в юрбі притискався той невисокий брюнет.

ТАНЯ: А в Достоевського також була проститутка, Соня. Вона Раскольнікову душу порятувала.

ВІРА: Ну то зробімо щось поїсти

КАТЯ: Якби тобі твій Юрій платив більше, я б не мусила красти м'ясо у тигра.

ВІРА: Та ж він не має грошей, він для себе не бере нічого. Все – для Росії. І що з тим брүнетом?

ТАНЯ: З мільярдером? Він вирішив з нею одружитися. Бо...

ВІРА: Ні, з тим, на демонстрації.

КАТЯ: Демонстрація тут зовсім ні до чого. Справа у тім, що він вкрав моє м'ясо.

ТАНЯ: А ви бачили, яку машину має Костя, той, що мешкає над нами?

КАТЯ: Відрізав мені пакета ножиком. Три кілограми. А я й не зауважила. На вигляд був такий інтелігентний.

ТАНЯ: Мабуть, якийсь литовець. Литовці нас не люблять. Або чеченець. Чеченці нас також не люблять.

ВІРА: Бо ті чеченці невдячні. Коли всі були в Союзі, їм жилося значно краще.

ТАНЯ: Не переживай, Катю. Он один хлопець висів собі у повітрі догори ногами, без черевика й без шкарпетки. Та все ж він усміхався.

КАТЯ: Хто?

ТАНЯ: Та один жид.

КАТЯ: Його що, повісили?

ТАНЯ: Ні, на картині.

ВІРА: Шкода.

ТАНЯ: Так Шагал його намалював. А Юрій Шагала не любить. А та леді Діана не тільки гарно одягалася, вона ще й дітей любила. І Доді Аль Фаєд теж був дуже інтелігентний. Він любив кіно й навіть сам був продюсером одного фільму про Джеймса Бонда. А ваша настроєність проти багатих людей – це залишки соціалізму. А може таки марно мене з тієї школи...

ВІРА: Я більш не можу цього слухати.

КАТЯ (до Тані): Не мели дурниць. Ти мусиш вчитися. Ходіть, картоплі начистимо. Ще маємо також трохи капусти. Коля, ходи сюди, допоможеш.

Сестри і КОЛЯ починають чистити картоплю на кухні. До квартири входять МІША й ІВАН ПАВЛОВІЧ в капелюсі. Обоє роззуваються, накладають капці. Сідають на ліжко просто у пальтах. На СЕСТЕР не звертають жодної уваги. Дівчата теж байдуже дивляться на двох чоловіків.

ІВАН ПАВЛОВІЧ (розглядаючись довкола): Ти можеш мені пояснити, що я тут роблю? (Тривала павза.) – Тим більше – у твоєму товаристві?

МІША: Шеф вам дуже вдячний за те, що ви погодилися прикрасити своєю присутністю нашу працю. З вами люди на нас зовсім інакше сприймають, по-інакшому ставляться. А крім цього – шеф же купив вам той особняк.

ІВАН ПАВЛОВІЧ з погородою махає рукою.

МІША: Особняк з басейном... Іване Павловичу. (Шанобливо) - Ви ж закінчили театральний інститут. Маєте обов'язкову вищу освіту!

ІВАН ПАВЛОВІЧ: Я в депресії.

МІША: А чи ви можете сказати мені, як жити?

ІВАН ПАВЛОВІЧ: Хіба ж таке можна знати? Те, що сьогодні здається важливим, завтра може виявитись ні хера не вартим.

МІША: Це правда. Застрелили ми Якова Степанича взагалі ні за що. Він, як виявилось пізніше, щирю правду казав. Збирався заплатити, але його шоферюга вкрав усі гроші. А ви пам'ятаєте, як він прекрасно грав на трубі?

ІВАН ПАВЛОВІЧ: Яков Степанов?

МІША Степанич. Він грав колись у якомусь джаз-бенді. Якось він, той джаз-бенд називався.

ІВАН ПАВЛОВІЧ: Яке мені до того діло? Я не люблю джазу. Яка мені справа, що якийсь Яков Степанов...

МІША: Степанич!

ІВАН ПАВЛОВІЧ: ...грав на трубі. Врешті, джаз вже закінчився.

МІША: Джаз не закінчився.

ІВАН ПАВЛОВІЧ: Ніхто у світі вже не слухає джазу.

МІША: Я слухаю.

ІВАН ПАВЛОВІЧ: Е-е-е. А це справді квартира номер 3?

МІША: Справді.

ІВАН ПАВЛОВІЧ: Бо взагалі що ми можемо знати про це життя? А може це все нам лише сниться, ніби ми застрелили Якова Степанича? Може ми його не застрелили?..

МІША: Ось тут би я з вами посперечався. Я сам особисто всадив йому шістнадцять куль у черево, і для певності зверху кинув гранату. І в тому, що він вже неживий, я певен так само, як у тому, що сам я живий.

ІВАН ПАВЛОВІЧ: А може, то тільки здається тобі, ніби ти живеш? Бо що ми можемо знати насправді?

МІША: Ну добре, як собі хочете. Але шеф таки розпорядився видати п'ять тисяч на його бальзамування. *(З-під пальта витягає автомат Калашнікова і скеровує його люфюю на СЕСТЕР.)* – Я вибачаюсь, чи це справді квартира 3?

ВІРА *(байдуже)*: Ні, це квартира 2.

ІВАН ПАВЛОВІЧ *(незадоволено)*: Ось бачиш, ти знову помилився.

МІША: Це через те, що у них, в цьому під'їзді жодна лампочка не світиться.

ІВАН ПАВЛОВІЧ з погордою махає рукою. Обоє знімають капці, накладають своє взуття і виходять.

КАТЯ: Він сказав, що в мене очі, як у Клавдії Шифер.

ТАНЯ: Хто?

КАТЯ: Той злодій біля метро.

ВІРА: В тебе й справді такі очі.

КАТЯ: Хоч би ти мені не брехала. Досить того, що я по телевізору постійно слухаю брехні того твого сучого сина.

ВІРА б'є сестру в обличчя, обидві падають на підлогу, борюкаються. ВІРА перемагає.

ТАНЯ *(не звертаючи на них уваги)*: Бо може я й не маю таланту до танцю, хоча й це ще не до кінця з'ясовано. Але щоб такий жирний мудак офіціант викидав мене з бару?..

ВІРА *(до КАТІ, душачи її)*: Візьми свої слова назад.

ТАНЯ: Добре, не мудак.

ВІРА: Ні, не ти. Ти візьми.

КАТЯ *(майже задушена)*: Добре, беру свої слова назад. Пусти!

ВІРА відпускає сестру.

КАТЯ (*з ненавистю*): Проклятий, проклятий світ, і жодної надії. Зараз... зараз...
КАТЯ масує собі шию і з якоїсь секретної схованки, чи то з-під ліжка, чи з-за газової плити дістає пляшку водки “Кремльовская”.

КАТЯ: Це я від батька заховала. Ну, сестрички... (*Наливає собі й хоче налити ВІРА*).

ВІРА: Мені не треба.

КАТЯ: Чого? Ти сердишся на мене?

ВІРА: Бо я не хочу.

ТАНЯ: А мені налий.

КАТЯ наливає молодшій сестрі. Випивають. Підходить КОЛЯ зі склянкою, дивиться благально.

КАТЯ: А ти ще чого? Ну добре, маєш! Знай мою доброту. (*Наливає і КОЛІ.*)
КОЛЯ швидко випиває.

КАТЯ: Ну то іще по одній. (*Наливає.*)
Випивають.

Десь вдалині тихо озивається гармошка.

КОЛЯ (*тихенько підхоплює, повертаючись до шиття*):

Ах, зачем эта ночь так была хороша.

Не болела бы грудь, не страдала б душа.

СЕСТРИ:

Полюбил я её, полюбил горячо...

ВІРА: Я вагітна.

СЕСТРИ (*співають далі*):

А она на меня смотрит через плечо...

ТАНЯ: Що?

КАТЯ: Ні!

ВІРА (*киває головою*): Так.

КАТЯ: Але ж це добре.

ТАНЯ: Справді – добре?

ВІРА киває головою.

КАТЯ: Який місяць?

ВІРА: Третій.

КАТЯ: От сучий син, політик драний. (*Вражено дивиться на ВІРУ.*) – Ні, ні, забираю свої слова. То він не користується презервативами? Ах, так, він глибоко віруючий.

ТАНЯ (*хоче обійняти ВІРУ*): Бідолашка.

ВІРА: Чому бідолашка? Яка біда в цьому? Ви нічого не розумієте. Я щаслива. Я його кохаю. Всього його кохаю. Кохаю його очі, його мудрість, його волосся, голос. Він – мій дім. Моя Росія. Я навіть його дружину люблю. Працювати для нього люблю.

КАТЯ: Він міг би більше тобі платити.

ВІРА: Ні, його дружини не люблю. Але цю дитину вже люблю. Я така щаслива. Почуваюся так, ніби мені шістнадцять років.

КАТЯ: А мені шістдесят.

ТАНЯ: А він знає?

ВІРА заперечливо хитає головою.

ТАНЯ: Чому ти йому не сказала? Він би, напевно, зрадив.

ВІРА: Я знаю, що ви обидві його не любите. Він обіцяв піти з тієї сім'ї. Одразу по закінченню виборчої кампанії. Якщо він виграє, то Росія знову стане Росією, робочі люди щодня ходитимуть у чистих сорочках, а ті американці зрозуміють, хто тут головний. А ви не думаете про Росію, лише про себе. Так жити не можна.

КАТЯ (*іронічно*): Але ж живемо.

ВІРА (*розчаровано*): Ех, ти... (*наказовим тоном*) – Коля!

Сцена 4

Вибігає КОЛЯ і розвертає лавку прямо до глядацького залу. Входить ЮРІЙ, його обличчя викликає довіру у простого народу, мужнє, вродливе. Йому років 40-50. ВІРА кидається йому на шию, як шістнадцятка. Гарячий поцілунок. Обоє опускаються на лавку.

ЮРІЙ: Я сказав тому американському телепневі, щоб вони перестали там в Афганістані видурюватись, і шмаляти з ракет по комарах. І ти знаєш, що він відповів? Що вони мають наказа знищувати комарині гнізда. А я відказав, що йому зайо... заскок зайшов, бо комарі не мають гнізд і взагалі живуть на болотах. Ну а те, що ми робимо в Чечні, то наша внутрішня проблема. Але він мені знову відповів, що мене не розуміє.

ВІРА: Я знаю, Юра. Не бери до серця. Це ж так нормально – геніїв завжди не розуміли їхні сучасники.

ЮРІЙ: А тоді я його запитав, чи він знає глибину озера Байкал.

ТАНЯ: 1742 метри глибини, 643 кілометри довжини.

ЮРІЙ (*з неохотою озирається на неї*): Правильно. (*До ВІРИ.*) – А тоді я в нього запитав, чи знає він, чому Байкал такий глибокий? Він не знав. А ти знаєш?

ВІРА знизує плечима.

ЮРІЙ (*озирається на ТАНЮ, котра теж знизує плечима*): Бо це озеро є домом кожної російської душі.

ВІРА (*з захватом*): Ох, Юрію!.. (*Затяжний поцілунок.*)

ЮРІЙ (*розстібаючи штани*): І я сказав йому, що як він пірне у Байкал, і допірне до самого дна, (*рішуче нахляє ВІРУ головою до розстебнутої шириньки*) – то лише тоді збагне він душу росіянина. *КАТЯ і ТАНЯ приголомиено дивляться на них.*

КАТЯ: О Боже!.. Який...

ТАНЯ: Чорт! Але ж і кінець...

ЮРІЙ робить у їх бік заспокійливого жесту.

ВІРА: Ні, Юра, ні!..

ЮРІЙ: Ти мене кохаєш?

ВІРА: Ти ж знаєш.

ЮРІЙ: Я тебе теж кохаю.

ВІРА: Але я тобі сьогодні вже двічі це робила в Думі.

ЮРІЙ: Вірочко, любов моя. Ти ж знаєш, як мені важко живеться. Ти для мене – моя єдина радість.

ВІРА, яку останні слова ЮРІЯ переконали остаточно, важко зітхнувши, береться до праці.

Заходить МІЛІЦІОНЕР.

МІЛІЦІОНЕР: Громадянку, негайно припиніть свою діяльність. Документи!

ЮРІЙ махає йому рукою, щоб відчепився.

МІЛІЦІОНЕР витягає кийка. ЮРІЙ з люттю зривається на ноги, зриває з МІЛІЦІОНЕРА погони і з усієї сили б`є його в обличчя.

МІЛІЦІОНЕР (*впізнаючи його*): Вибачте, Юрій Алексєич. Я вас не впізнав.

Прошу, вибачте. (*Піднімає з підлоги свої погони.*) – Будь ласка, продовжуйте.

(*Підморгує розуміюче.*) – Коли б щось, то я тут, поруч.

ЮРІЙ неохоче подає йому знак рукою, щоб ішов. Саме в цю мить у кишені його штанив дзвонить мобільний телефон.

ЮРІЙ (*в телефон*): Ало. Так, кохана. Я скоро буду. (*Застібаючи штани.*) –

Жити не дають. (*До ВІРИ.*) – Па-па, кохана, до завтра.

ВІРА: Юрію!..

ЮРІЙ: Що?

ВІРА: Я щось маю тобі сказати...

ЮРІЙ: Завтра, кохана, завтра.

ВІРА (*хрестячись*): Я вагітна.

ЮРІЙ (*він вже виходив, але на мить завмер на місці нерухомо й обернувся*): Ні!

ВІРА: Так.

ЮРІЙ (*драматично*): Ти серйозно?

ВІРА: Так.

ЮРІЙ: Я... я... я почуваюся найщасливішим чоловіком на землі. Дякую тобі, Матір Божа, дякую. (*Хреститься.*)

КАТЯ щиро радіє. ТАНЯ слухає з недовірою. ВІРА якусь хвилину дивиться на ЮРІЯ невпевнено. Потім затуляє обличчя руками.

ВІРА (*трагічно*): О Боже мій!..

ЮРІЙ: Що таке, Вірочко, що?

ВІРА: Мені соромно за себе.

ЮРІЙ: Чому?

ВІРА: Ти найкращий чоловік на цій землі. А я боялася тобі розповісти.

(*Повертається до сестер і дивиться на них з докором.*)

СЕСТРИ почуваються присоромленими.

ЮРІЙ: Боялась?

ВІРА: Юрію, я так тебе кохаю. Я тебе недостойна. (*Хоче стати перед ним навколішки.*)

ЮРІЙ: Вірочко. (*Бере її обличчя в долоні, промовляє розчулено, крізь сльози.*) – Це найщасливіший день у моєму житті.

Можливо, навіть лунає урочиста музика.

ВІРА (*притуляється до нього з виразом щастя на обличчі*): Я знаю, це буде син. І він буде найпрекраснішим дитям на землі. Бо це твоє дитя. І ми обоє будемо ним пишатися.

ЮРІЙ: Я так страждав, думаючи, що я безплідний. Боявся піти до лікаря й перевіритися. Ну, ти розумієш, на моїй посаді... Нікому не можна довіряти. Вороги можуть і з нещастя твого скористатися. Боже, яке полегшення. Адже безплідний чоловік – це каліка, покидьок. Нам у Росії потрібно мати багато дітей.

ВІРА: Так, Юрію, так.

Туляться одне до одного, як закохані. Щось гарне й зворушливе є у цьому.

ЮРІЙ: Так, кохана. Звісно, зараз, перед виборами я не можу собі дозволити мати дитину, до того ж позашлюбну. Сподіваюсь, ти мене розумієш. Це зіпсує мій образ в очах виборців. Але ти не переживай. Завтра дам тобі адресу гінеколога. На жаль, сам не зможу піти з тобою до нього, але виділю тобі одного охоронця. Боже, як я втішений. Це ж висіло наді мною, неначе прокляття, ніби хмара якась.

ВІРА вражено і з недовірою дивиться на ЮРІЯ. СЕСТРИ, сидячи на ліжку, реагують так само.

ЮРІЙ *(заспокійливо)* : Вірочко. Не хвилюйся. Я за все заплачу. Не мусиш навіть думати про гроші. *(Робить прощально-тріумфальний жест і виходить.)*

Сцена 5

ВІРА мовчки повертається до ліжка. Почуває вона себе жахливо. СЕСТРИ посуваються, даючи їй місце.

КАТЯ *(після павзи)*: А Пепсі вчора не захотів стрибати через палаючий обруч.

ТАНЯ: А Вуді Аллен скоро матиме дитину від своєї доньки.

Входить ГЕНЕРАЛ.

ГЕНЕРАЛ *(шукаючи водку)*: Страшний грип зараз ходить по Москві, всі хворіють. Але щоб школи зачиняти!.. Знаєш, Танічка, твою балетну школу зачинили через епідемію. Прислали повідомлення, тільки де я його подів...

ТАНЯ: Нічого страшного, тату.

ГЕНЕРАЛ *(далі шукає)*: Десять тижнів мають відчинити. А цей час будеш займатися вдома. Я розмовляв з твоїм учителем. Він сказав, що ти маєш великі здібності. Великі. Маєш стати другою Плісецькою. Саме так і сказав. Слово честі, вся школа тобою пишається. Так він сказав. І ти, Катю, теж знайдеш собі роботу за спеціальністю. А наша Віра вже знайшла *(розчулено втирає сльози)* – своє кохання. А це в житті найважливіше. Не занепадайте духом, діти. Тільки ти тренуйся, Танічка, тренуйся. Вірте мені, діти. Я знаю, що кажу.

ТАНЯ: Татку, а ти подай теж заяву на візу. Може нам усім дадуть, тоді поїдемо до Америки, татку, до дядечка, він нам...

ГЕНЕРАЛ: До Америки? Тільки через мій труп до брата мого поїдете! Він зрадник, дезертир. Його розстріляти... мало...

ТАНЯ: Тату. Він же не з армії втік. Він художник.

ГЕНЕРАЛ: Через те, що він в Америку виїхав, мене у відставку випхали. А могло бути іще гірше. *(Іронічно.)* – Художник... Курвів голих малював і ще дивувався, що його не беруть на виставки.

ТАНЯ: Але тепер у нього три будинки на Брукліні. А у нас що? Тату, Америка нам допомагає.

ГЕНЕРАЛ *(нарешті знаходить залишки горілки в Катіному сховку й випиває все єдиним залпом)*: Відчепіться ви від мене з тією Америкою. Грається вона нами, як кіт мишею. А ви до неї!.. Ех-х!

(Наміряється вийти.)

КАТЯ: Тату, ти куди?

ТАНЯ: Тату, не ходи. Не пий сьогодні вже більше.

ГЕНЕРАЛ: Не хвилюйся, доцю. Я п'ю щодня вже п'ятдесят два роки, і ще з розуму не вижив. Я маю один план. Скоро й ми розбагатіємо. Побачите. І наша Таня буде прима-балериною. Весь світ їй аплодуватиме. Не переживайте, донечки, ще будемо їсти ікру золотими ложками. *(Виходить.)*

КАТЯ *(розглядає пляшку)*: Всеньку випив. Ну, тоді спати, дівчата. Вірочко, завтра рано вставати. Ну, Вірочко...

Підходить і обнімає старшу сестру. ТАНЯ теж притуляється до них. На хвилю все завмирає. Тільки КОЛЯ спокійно мис підлогу.

ВІРА: Я... Ні... Я не можу вже йти на роботу. Не можу... Простіть мені, сестроньки. Я не зможу на нього дивитися. Боже, а за що ж ми тепер житимемо. Я пошукаю іншої роботи. Я ж маю диплома вчительки.

ТАНЯ: Мені завтра не йти до школи. Наші вчителі застрайкували. Бо їм вже майже рік не платять.

КАТЯ *(після павзи, понуро)*: Та якось воно буде. Візьму більше м'яса. Продамо його. Пепсі мене зрозуміє. То нічого, Вірочко. Не переживай. Якось дамо собі ради. Коля дитину глядітиме.

ВІРА: Не буде ніякої дитини.

КАТЯ: Що ти таке говориш?

ВІРА: Кажу те, що знаю. Це, звісно, гріх страшний, але піду до пекла, та так мені й треба.

ТАНЯ: Я тебе розумію. Я б теж так само зробила б. Візьми в того казла гроші й покінчимо з цим.

КАТЯ: Ви що, хворі?

ВІРА: Я не візьму в нього грошей.

ТАНЯ: Як – не візьмеш? Це коштує шістсот доларів.

ВІРА: Піду до державної лікарні.

КАТЯ: Не підеш. Вони це роблять без анестезії.

ТАНЯ: О-о-о... *(Стогне від уявного болю.)*

ВІРА: Я витримаю. Матуся покійна казала: настраждаєтесь, дівчатка, ще замолоду... *(Плаче.)*

З-за сцени чути протяжний крик і шум від падіння тіла. Вбігає БАБУШКА.

Мовчки підбігає до вікна. Найкраще, якби вікно було зачинене й вона вибивала шибки руками. СЕСТРИ здивовано дивляться на неї.

БАБУШКА: Прийшло двоє. Викинули мого Костю у вікно. Я думала, що зможу його упіймати. О Боже, Боже, за що це мені? За які гріхи! Нема вже мого Кості. Нема мого синочка коханого.

ТАНЯ *(розпачливо)*: Костя?

ВІРА *(до БАБУШКИ)*: Ходи сюди, Бабушка, сідай з нами, помолимося разом за упокій душі його.

БАБУШКА падає на підлогу й починає молитися. СЕСТРИ теж вклякають біля неї. Це триває кілька хвилин. Входить КОСТЯ. Він хитається й тримається за груди. Одягнений в костюм і в кросівки. Костюм брудний. Ніхто не звертає на нього уваги. Всі моляться.

БАБУШКА: Таким було дитя хороше, чемне... *(Нарешті зауважує його.)* – Як ти, сину, виглядаєш. Костюма порвав... Ні, не порвав, тільки вимазав. Заперемо й буде, як новенький. *(Нарешті до неї доходить.)* – Матір Божа! То ти, сину, живий!.. Живий!

КОСТЯ: Живий... Я впав на клумбу. Не хвилюйся, мамо. Мене смерть не візьме. *(Підходить до вікна й визирає обережно.)* – Пішли, сучі сини. Нічого-нічого. Я й смерть підкуплю.

БАБУШКА: Ну, все минулось, Богу дякувати.

На сцену виїздить ГАРМОНІСТ без обох ніг. Він вбраний у камуфляж ветерана-афганця, на грудях медалі.

БАБУШКА: Куди? Куди прешся?

(Стихає інвалідного візка зі сцени.)

Сцена 6

Світло пригашене. КОЛЯ перекладає якісь речі. На мотузці розвішує ряд костюмів у поліетиленових обгортках. Але роздивитися це буде можна трохи пізніше.

На просценіумі з`являється ТАНЯ з повітряною кулькою. Прив`язує до нитки згорнутий аркушик паперу й відпускає. Кулька злітає, але лускає в повітрі.

ТАНЯ: Ех! *(Сердито.)* – Це була остання кулька, тож передаю прохання усно.

Чи не могла б ти, матусю, спробувати вимолити ті шістсот доларів для Віри на... на операцію. *(Прислухається.)* – Якби це тобі, матусю вдалося, то я задля цього навіть згодна відкликати своє попереднє прохання про того дурня-офіціанта. Або перенести його виконання на пізніший час. Бо ти ж, матусю, знаєш, яка наша Віра горда. Вона ж нічого не хоче брати від того мерзотника, який її *(шукає визначення)* – напомував. А ти бачила, матусю, який цей наш сусід Костя гарний ходить?..

В цю мить на прсценіумі з`являється КОСТЯ.

ТАНЯ: Ой. А я злякалась.

КОСТЯ: Чого?

ТАНЯ: Що тебе вбили.

КОСТЯ: Е-е-е... Хочеш зі мною поїхати?

ТАНЯ: Так. А куди?

КОСТЯ: Лампу купити.

Затемнення.

Сцена 7

В темряві загорається кольорова лампа від Tiffany. У цьому є щось магичне.

КОСТЯ й ТАНЯ заходять до Костіної "квартири". КОСТЯ освітлює дорогу лампою, тож вона має бути якось підключена. Ліжко й меблі не змінилися. На мотузку висить ряд новесеньких костюмів. На підлозі лежать чотири покривки від "Мерседеса" і якісь коробки. На столі – стосик паперу. Біля ліжка стоїть кількадесять пляшок віскі. КОСТЯ встановлює лампу на валізу, яка стоїть майже посередині. ТАНЯ здивовано роззирається.

ТАНЯ *(дивлячись на коробки)*: А що там, всередині? Але й квартирка в тебе!

Ого-о! Що там, у тих коробках? Як гарно ця лампа світить!..

КОСТЯ: Та всяка всячина.

ТАНЯ: А чому ти їх не розпакуєш?

КОСТЯ: Все не маю часу.

ТАНЯ (*зазирає до коробок, виймає з них речі*): Ух ти! Телевізор. “Соні”? Костя, а ти й справді анітрохи не боїшся тих людей, які приходять і викидають тебе через вікно? Ти можеш так жити? Ух ти, який магнітофон!..

КОСТЯ: Ну і що? Викидають, то й викидають. Як хочеш чогось у житті досягнути, то тебе викидатимуть багато разів. Це називається “інвестиція в майбутнє”.

ТАНЯ й далі нахилена над коробками КОСТЯ сідає на ліжку й наливає собі склянку віскі. Випиває її єдиним залпом. Втягає з кишені поліетиленовий пакетик з кокаїном. Висипає трішки на дзеркальце. Робить дві смужечки.

ТАНЯ: Ух, яке радіо. А можна його увімкнути? А той комп'ютер? Це Ай-Бі-Ем? І що, тебе так все життя викидають?

КОСТЯ: Ні. Потім вже ти викидаєш.

ТАНЯ: А ти такий гарний був колись...

КОСТЯ: Ти перестаєш бути гарним, коли чогось досягнеш. Знаєш, скільки я пережив? Оно поглянь, я вже маю сиве волосся (*показує*) – ось тут, бачиш? А я ж молодший за тебе.

ТАНЯ: Ой, перестань.

КОСТЯ: Якщо й старший, то не набагато.

З радіоприймача лунає техно-поп.

ТАНЯ: А ото що висить?

КОСТЯ: То костюми. (*Бере аркуша паперу зі столу, розриває його навпіл, скручує трубочкою і втягає носом свої смужечки.*) – Хочеш трохи?

ТАНЯ: Ні. Якось раз я була спробувала, то стіни почали рухатися.

КОСТЯ: Так для цього його і нюхають, дурненька.

ТАНЯ: Правда? А я не знала. Ну коли так, то давай. (*Винюхує смужечку.*)

КОСТЯ: Ти знаєш, якою я тебе пам'ятаю? В якому то ти класі була, коли бігала з синьою повітряною кулькою? Вітер вирвав її в тебе з рук, і ти страшенно плакала. Я хотів тобі купити нового, але не мав грошей.

ТАНЯ: Я бігала з повітряною кулькою? Не пам'ятаю. Боже, яким дитям я була. (*Піднімає з підлоги половинку аркуша, роздертого КОСТЕЮ.*) – Ти насмітив.

Батько б тебе прибив. Що це? (*Читає.*) – “Він забагато говорить і замало діє.”

КОСТЯ: Це моя недописана кандидатська про Гамлета. (*Наливає склянку віскі й подає їй.*)

ТАНЯ (*випиває залпом*): Який ти розумний... А чуєш, оті стрижені пацани в клубі, де ми були, вони сказали, що тебе поставили на лічильник. Що це значить?

КОСТЯ: Я чогось вчасно не зміг заплатити. Нічого старшого... за кожен день спізнення доплачуватиму певний відсоток.

ТАНЯ: І скільки?

КОСТЯ: Штуку баксів щодня.

ТАНЯ: Тисячу доларів?.. І скільки... ти мусиш в сумі заплатити?

КОСТЯ: Щось зо два мільйони. Такий маленький чемоданчик баксів. Вчетверо менший від ось цього. (*Показує на велику валізу.*)

ТАНЯ: Два мільйони? А де ти їх візьмеш?

КОСТЯ: Хай це тебе не хвилює.

ТАНЯ: Костя? Скажи чесно – ти член мафії?

КОСТЯ: А що тобі до мафії?

ТАНЯ: Вони своїм жертвам голови одрізають.

КОСТЯ: Але вони ходять до церкви, люблять своїх дітей, не роблять абортів, не хворіють на СНІД... Ну, це я про італійську мафію. В нас, правда, трохи гірше, але ж ми тільки починаємо.

ТАНЯ (*передивляючись касети*): Ух ти, “Титанік”! І “Закоханий Шекспір”. Знаєш що, Костю. Я думала раніше, що ти мене зовсім не помічаєш. А всі дівчата з нашого класу в тебе були закохані. І страшенно заздрили мені, що я мешкаю в тому самому будинку. Весь час про тебе розпитували. Боже, два мільйони. А я їм брехала, що робила з тобою “трійку”.

КОСТЯ: Що?

ТАНЯ: Ну, я ж це вигадала. “Одиниця” – це поцілунок без язика. “Двійка” – поцілунок з язиком. А “трійка”... “Трійка” – це доторкання до грудей. Але вони мене запитали, чи ти залазив рукою під блузку. Я, як дурепа, відповіла, що ні, і “трійки” мені не зарахували. Бо через блузку це всього лиш “двійка з плюсом”. “Четвірка” – це коли одне одного пестять. А п’ятірка – це коли все до кінця. А ти не маєш “Pretty woman”?

КОСТЯ: Не знаю. Я цих касет не дивлюся. Не маю часу.

ТАНЯ: У тому клубі, де ми ото були...

КОСТЯ: “Серп і Молот”.

ТАНЯ: Еге ж. То ті мужики, котрі стрибали голяка до великого акваріуму і плавали там, поміж риб та черепах – то були гоміки?

КОСТЯ: А тобі що?

ТАНЯ: Я бачила подібний телефільм. Документальний.

КОСТЯ: Про гоміків?

ТАНЯ: Ні. Як плавають під водою, серед риб і черепах. На тропічних островах. Там все було кольорове: вода, черепахи, риби, змії, водорості, пальми...

КОСТЯ: Це так на Карібах. Я там теж був.

ТАНЯ: Невже? Розкажи.

КОСТЯ: Ну, все там кольорове: вода, черепахи, риби, змії, водорості, пальми.

ТАНЯ: О Боже, невсе так, як я бачила по телевізору!.. Ух ти, смокінг від Армани! А можна приміряти? (*Одягає на себе смокінга.*) – А тут, в нас все таке сіре, брудне й сумне...

КОСТЯ: Таню.

ТАНЯ: Чекай, я вже весь костюм одягну. (*Одягає брюки.*)

КОСТЯ: Я можу взяти тебе з собою... на ті острови.

ТАНЯ: Що, справді? Костю? Господи Боже! Ні, я тобі не вірю. Чому саме мене? Чи може ти мене кохаєш? І не шкода тобі ото гроші витратити?

КОСТЯ: Ніби ти знаєш, скільки я маю тих грошей... А хочеш і справді зі мною ту “трійку” спробувати?

ТАНЯ: Костю! Ти не жартуєш? Ти серйозно? Ти справді?..

КОСТЯ хитає головою. ТАНЯ, не вірячи своєму щастю майже летить на ліжку, цілує КОСТЮ, висне на ньому, обплітаючи всім тілом. Та щось їй муляє.

ТАНЯ: Мені щось муляє.

КОСТЯ: Зараз, я вийму... (Виймає туго набитого гаманця. Обіймає ТАНЮ, випробовує “двійку” і “трійку”, переходить до “четвірки”.)

ТАНЯ: Костю, можна тебе про щось попросити?

КОСТЯ: Ну?

ТАНЯ: А ти не образишся?

КОСТЯ: Залежить, чого ти попросиш.

ТАНЯ: Погаси, будь ласка, світло.

КОСТЯ: Навіщо?

ТАНЯ: Бо я стидаюся.

КОСТЯ гасить світло. Пестять одне одного у темряві.

ТАНЯ: Костю, можна тебе ще про щось попросити?

КОСТЯ: Ну?

ТАНЯ: А ти не образишся?

КОСТЯ: Ну?

ТАНЯ: Дай шістсот доларів.

КОСТЯ (*вмикає лампу*): Можна тебе про щось запитати?

ТАНЯ: Ну?

КОСТЯ: Ти що, шльондра?

ТАНЯ (*агресивно*): Ти щось маєш проти шльондр? Ти знаєш, яка це важка праця?

КОСТЯ: Неймовірно.

ТАНЯ: Хіба я хоч одне горbate слово сказала про те, що ти бандит? Може я з більшою охотою робила б свою “п`ятірку” з Річардом Гіром або з Кевіном Кляйном, аніж з таким, якого викидають у вікно!

КОСТЯ (*загрозливо*): Е-е-е!

ТАНЯ: А що? Мене у вікно викинеш? Як хочеш зробити “п`ятірку”, викладай шістсот баксів.

КОСТЯ: Шістсот?

ТАНЯ: Я й так роблю для тебе велику знижку, бо дуже поважаю твою матір. А так зазвичай я беру тисячу. Або й дві.

КОСТЯ: Шо ти гониш!

ТАНЯ: Або й три. Відпусти мене, негайно. Я на тебе розізлилась.

КОСТЯ: На тобі шістсот. (*Дає їй гроші.*)

ТАНЯ перераховує банкноти.

КОСТЯ: Ну?

ТАНЯ: Хвилинку. (*Перераховує іще раз. Замислюється, куди заховати гроші, врешті запихає їх під матрац.*) – Чи можу я тебе іще про щось попросити?

КОСТЯ: Що?

ТАНЯ: Світло.

КОСТЯ: Чого?

ТАНЯ: Бо я стидаюся. (*Бере з підлоги пляшку віскі й п`є, наче воду.*)

КОСТЯ: Що?

ТАНЯ: Я пожартувала. Але – погаси.

КОСТЯ гасить лампу. Музика посилюється. Це може бути знаменита “Шабдабада.” Починають кохатися. Це триває кілька хвилин, тож у павзах чути сторонні звуки.

ГОЛОС ДИКТОРА В РАДІО: Сьогодні опівночі по другій програмі транслюватиметься художній фільм “Красуня”, виробництво США, з Джулією Робертс та Річардом Гіром у головних ролях.

Чути крик ТАНІ, сповнений екстазу.

КОСТЯ (*з гордістю*): Що, непогано? (*Вмикає лампу.*)

ТАНЯ: Ми зробили п`ятірку. Мої подружки помруть від заздрості. З тими шльондрами... тобто... з тими грішми... там така справа...

КОСТЯ (*перебиває її*): Та заспокойся. Я розумію. Життя зараз важке.

ТАНЯ: А чого це ти так одразу погодився й повірив? Тобі що, однаково?

КОСТЯ: Тихо будь. Чи ти шльондра, а чи ні, маєш мене вислухати. Бо я зараз скажу щось дуже важливе.

ТАНЯ: Послухай...

КОСТЯ: Тихо. Отож, я мав тобі сказати, що ти мене по-перше, не дооцінюєш, а по-друге, ображаєш. Бо я інакший, ніж усі ті рогулі та хами навколо, які тільки і мріють, аби купити ролс-ройса, їздити ним у піжамі й викидати порожні пляшки за вікно. Я маю інші амбіції.

ТАНЯ: Які?

КОСТЯ: Я хочу протестувати.

ТАНЯ: Проти чого?

КОСТЯ: Я ще точно не знаю. Але протестувати конче потрібно. Щоб мати прес-конференції, щоб виступати на сесії ООН, щоб тебе показували в CNN.

ТАНЯ: Але навіщо?

ТАНЯ встає, починає одягатися. КОСТЯ дивиться на неї.)

ТАНЯ (зі злістю): Ну, чого витріщився?

КОСТЯ (дивлячись на простирadlo): Чому ж ти не сказала?

ТАНЯ: Чого?

КОСТЯ: Що в тебе місячка.

ТАНЯ (сердито): Бо нема в мене місячки.

КОСТЯ (показуючи на простирadlo): Ну а це що таке?

ТАНЯ знизує плечима.

КОСТЯ (дивиться на неї з недовірою): Не може бути!

ТАНЯ (сердито): А чого? Це хіба заборонено?

КОСТЯ (одягаючись): Холера, то ти целка. Була целкою... Ну ти мене, теє...

(Пригортає ТАНЮ до себе.) – Вибач мене за те, що шльондрою тебе назвав... і взагалі.

ТАНЯ (відитовхує його): Не лізь до мене, відчепися... Якщо я з тобою зробила “п`ятірку”, це ще не означає, що мусиш зі мною лизатися.

КОСТЯ: Таню. А якщо... Я візьму тебе з собою... на ті острови.

ТАНЯ (тверезо): Не мели дурниць. Хочеш мене кудись завезти, то завези додому, заодно й матір свою побачиш. *(Переводить погляд на стіни.)* – Ось маєш! Вони їздять. CNN...

В цю мить їм під ноги падає вінок. КОСТЯ на мить нерухоміє, потім показує вінка ТАНІ.

КОСТЯ: О Господи!

ТАНЯ: Що таке?

КОСТЯ: Вінок.

ТАНЯ: Гарний. *(Піднімає вінка з підлоги.)*

КОСТЯ: Мене вб`ють.

ТАНЯ (зі злістю): Це не сталося з кимось бідним, зауваж! *(Про стіни.)* – Але ж вони й ворухаться.

КОСТЯ: Цей вінок означає, що мене вб`ють протягом двадцяти чотирьох годин, якщо я не поверну боргу.

ТАНЯ: Диви, диви! *(Про стіни.)* – Ковзають, як по льоду.

КОСТЯ: Міша, не треба, ні!

МІША з ІВАНОМ ПАВЛОВІЧЕМ, цього разу без капелюха, входять у домашніх капцях.

МІША (підморгуючи до КОСТІ): Ну й як воно було?

КОСТЯ (показуючи на вінок): Що це значить?

МІША (придивляючись до вінка): Схоже на вінок. *(Показує вінка ІВАНОВІ ПАВЛОВІЧУ.)*

ІВАН ПАВЛОВІЧ придивляється й киває.

КОСТЯ: Я заплачу. Ви ж погодилися, щоб за тиждень. Я маю свідка. *(Вказує на ТАНЮ.)* – Вівці вже летять з Кабулу.

МІША: Летіли. А зараз пливуть. *(Сміється. Слабка усмішка перебігає також і обличчям ІВАНА ПАВЛОВІЧА, але умить згасає.)* – Хтось тебе заклав. Пси чекали в Шереметьєві. Але пілот отримав повідомлення і всіх овець викинув

над океаном. Разом з твоїми, напханими героїном. Так що з вівцями – все, скінчено.

ІВАН ПАВЛОВІЧ: Так само, як скінчився джаз.

МІША: Я вибачаюсь, Іване Павловичу, але це вже непристойно.

КОСТЯ: Дайте мені два дні... або три...

МІША: Маєш часу до хера – двадцять чотири години. Всю дорогу до вас приймач у таксі передавав тільки джаз.

ТАНЯ вже кілька хвилин вдивляється в ІВАНА ПАВЛОВІЧА.

ТАНЯ (драматично): О Боже! Ви часом не Іван Павлович Петров? Я бачила вас на сцені в Большом театрі. Моя мама все життя була у вас закохана. О Боже!

ІВАН ПАВЛОВІЧ витягає з кишені своє фото, авторучку, ставить автографа, віддає ТАНІ.

ТАНЯ: Дуже дякую. Моя мама встала б з могили, щоб тільки з вами зустрітися.

ІВАН ПАВЛОВІЧ: Може іншим разом.

МІША: Двадцять чотири години!

Обоє виходять нечутно, бо в капцях.

ТАНЯ (до КОСТІ): Сам Іван Павлович Петров, мама б не повірила. О Боже.

Петров... Що ти мені дурниці розповідаєш! Що Петров тебе уб'є? Я не знала, що ви знайомі. Звідки ти його знаєш? (Витягає гроші з-під матрасу.)

КОСТЯ (вириває в неї гроші з рук і ховає їх до кишені): Петров не стріляє.

Стріляє той, другий.

ТАНЯ: Що? Віддай бабки!

КОСТЯ (ухиляючись): Може тобі ще склянку крові націдити? (Підставляє шию.) – На, пий!

ТАНЯ (кидається на нього): Злодюга! (Намагається відібрати в нього гроші.)

КОСТЯ: Тихо ти, піранья. Мені зараз кожен долар важливий. (Перевертає її на спину, сідає зверху, виймає мобільного телефона.)

ТАНЯ: Пусти!

КОСТЯ (набирає номера): Абдул! Це Костя! Я знаю, що пізно. Я знаю, що зараз рамадан. Але в мене надзвичайна ситуація!

ТАНЯ: Пусти!

КОСТЯ: Тихо! Ні, Абдул, це я не тобі. Ти ще потребуєш того товару? Двадцять?

Добре. Ті самі, що й тоді. Отримання через два тижні. Хочеш через п'ять днів?

Добре, я спробую. Не кричи на мене, будь ласка... А, ти ноги депілюєш.

Розрахунок завтра, до дванадцятої дня. П'ять мільйонів. Нема проблем? Добре!

Прекрасно! Там, де й того разу. Добре! Ти отримаєш підтвердження від Федора.

Добре! (Відключає телефона. До ТАНІ.) – Якщо ти зараз хоч пискнеш, вдушу!

ТАНЯ: Пусти!

КОСТЯ (набирає іншого номера й затуляє їй рота рукою): Федір! Це Костя!

Знаю, що вже пізно! Мені потрібно два десятки. Тих самих. Ні, я не п'яний. Тобі двісті тисяч. Двіс-ті!

ТАНЯ кусає його за руку.

КОСТЯ (кричить): А-а-а! Зміюка! Ні, це я не тобі! Добре, хай буде триста тисяч! Отримання через п'ять днів. Так, я читаю газети. Так, я знаю про перемир'я! Так, це буде, бляха, порушенням перемир'я! Програєш одну танкову битву, втрапиш сорок танків, відзвітуєш, що втратив шістдесят, і двадцять танків поїде до Абдула. Ти не можеш програвати всіх танкових битв підряд?

Навіть Наполеон програвав битви. Які? Битва народів, Ватерлоо! Ні, він не хоче ракет! Є клієнт тільки на танки! Зачекай, Федоре! Не прикидайся! Ти знаєш, хто це говорить! Не відключайся! У тебе депресія? У мене теж депресія! Пішов ти сам!.. *(Віддає ТАНІ гроші.)*

ТАНЯ: Ну ось бачиш. *(Перераховує гроші, ховає їх і знову починає передивлятися касети.)*

КОСТЯ *(приречено наливає собі ще склянку віскі й перехилиє)*: Це все теж можеш собі забрати.

ТАНЯ: Що?

КОСТЯ: “Титаніка”, телевізора, відика – все.

ТАНЯ: Що справді? Ти думаєш, тебе таки уб`ють? Костю, коханий, дякую тобі.

КОСТЯ приречено киває головою.

ТАНЯ: А цього смокінга можна забрати? Він підійде батькові. Але ж ти казав, що тебе вбити неможливо. Що ти саму смерть підкупиш...

КОСТЯ махає рукою.

ТАНЯ *(налякано)*: Боже, Костю, любий! А може, втікай за кордон? І я з тобою разом.

КОСТЯ: Вони мене знайдуть...

ТАНЯ: Невже не можна чогось придумати? Чекай-чекай. Я після закінчення вистави “Євгеній Онегін” можу піти прямо до Петрова, за лаштунки. Вони грають, здається, завтра, о дев`ятнадцятій. Зараз, перевірю в газеті.

КОСТЯ *(витягає гаманця)*: Візьми, тут є іще шістсот.

ТАНЯ: Він мене вислухає. Навіщо? Не треба. Ми домовлялись тільки про шістсот. І взагалі ці гроші не для мене. Я б тобі їх повернула, якби не...

КОСТЯ: Зачекай. Я хотів би... іще раз з тобою...

ТАНЯ: Ти що, глухий? Не хочу я грошей!.. А ти справді хочеш іще раз? Костю! Якщо тебе уб`ють, я не хочу телевізора. А можна тебе іще про щось запитати?

КОСТЯ: А чи не можна цю нашу розмову відкласти?

ТАНЯ: Ну тоді згаси світло.

Знову еротична сцена, як і перед тим. Озивається ГОЛОС ДИКТОРА.

ГОЛОС ДИКТОРА: Передаємо спеціальне повідомлення. Сьогодні о першій годині ночі було порушено перемир`я, досягнуте лише кілька днів тому. Четверта танкова дивізія під командуванням генерал-лейтенанта Федора Шипуленка...

КОСТЯ видає екстатичний і довгий крик задоволення, який може бути сприйнятий за оргазм, чим буквально заглушує дальші слова ДИКТОРА. Знову лунає музика.

ТАНЯ *(ще під враженням фізичного контакту)*: Костю! Костику!..

КОСТЯ *(розчулено)*: Федір... Федя... *(Підхоплюється з ліжка, хапає телефона, набирає номера)* – Той сучий син Абдул відключив телефона. *(Набирає іншого номера.)* – Мішка, Міша! Це я, Костя. Так, я все залагодив. Проблем нема. Все буде в порядку. Звичайно, я не ображаюсь. Та про що ти кажеш.

ТАНЯ *(підходить до КОСТИ й розчулено до нього притуляється)*: Це матінка. Я в ліжку увесь час молилася. А на ті острови... я не маю купальника. Костю, я таки тебе кохаю. Будь з ким я б не поїхала.

КОСТЯ: Заткнись.

ТАНЯ: А ти допоможеш мені винести телевізора? Я його сестрам віддам. Вони такі нещасні. А по все інше я завтра прийду.

КОСТЯ: Що? Який телевізор? Відчепись ти від телевізора. Мені все це знову потрібно. Зачекай, я ще можу подзвонити до Абдула на мобільний. Я ж тобі заплатив? Заплатив. То чого ти ще хочеш? Я не маю часу на такі дурниці.

ТАНЯ мовчки дивиться на нього. Витягає з кишені гроші, жбурляє їх у бік КОСТІ й виходить.

На сцені з'являється ВІРА. Декорації змінюються. Щезають пляшки, коробки, покришки. Костюми з мотузки теж знімаються й виносяться.

КОСТЯ далі набирає номера.

КОСТЯ (до ТАНИ): Блін, він і мобільника відімкнув. (Обертається, ТАНИ вже нема, бачить гроші, розкидані по підлозі. Йому стає ніяково.) – Таня! Танічка! Зачекай! Ну маєш, образилася. (Забирає телефона, лампу й виходить.)

Сцена 8

ТАНЯ заходить, вступає в капці, як завжди. Разом з ВІРОЮ береться міняти постіль.

ТАНЯ: Я маю до тебе прохання.

ВІРА: Ну?

ТАНЯ: Плюнь мені в обличчя.

ВІРА (не розуміє, в чому справа): Ой, я така змучена.

ТАНЯ: Як я себе ненавиджу. (Дає собі ляпаса.) – Я роздобула для тебе гроші. І втратила їх. І я зробила “п`ятірку” зі збоченцем. Такі гроші. Матінка мені не вибачить. (Знову дає собі ляпаса.) – Вона скащала мені сьогодні...

ВІРА: Коли?

ТАНЯ: Сьогодні.

ВІРА (байдуже): Перестань молоти дурниці. І грошей мені вже не потрібно. Вже запізно.

ТАНЯ (вражено): О Боже! Ти ходила туди? Тобі зробили? Дуже боліло? Розповідай!

ВІРА (надалі міняючи постіль, байдуже): Була черга десь з п`ятдесяти жінок. Більшість були з дітьми. Я хотіла пройти без черги. Сказала, що мені призначено прийом саме на цю годину. Але всі жінки почали сміятися і казати, що їм теж саме на цю годину призначено. А одна, з самого хвоста черги закричала, що після того ще мусить поспішати додому й готувати чоловікові обід. Їй було на вигляд років вісімнадцять.

ТАНЯ: О Господи! І довго ти чекала?

ВІРА: Вона була гарненька, хоча й не мала двох передніх зубів. За руку тримала дівчинку років чотирьох, з очима на пів-обличчя. Сіро-сині очі. Такі, як були в тебе, коли ти була маленькою. І вона так до мене усміхалася. (Крізь сльози.) – І я не наважилася... Ой, дурна я, дурна... (Замахується, неначе хоче вдарити себе в живіт. Може навіть і б`є, потім гладить. Махає рукою.)

ТАНЯ: А я наважилася.

ВІРА: І що я можу вдіяти? Що ти зробила?

ТАНЯ: “П`ятірку” з Костею. Тим, бандитом, який над нами мешкає.

ВІРА: Яку “п`ятірку”? Передавали репортаж з Косова. То якийсь суцільний кошмар.

ТАНЯ: Хіба я тобі не розповідала? “Одиниця” – це коли без язика...

ВІРА: Перестань дурниці молоти. Господи Боже, щоб тільки з того якась велика війна не почалася...

ТАНЯ: Я мусила це зробити. Але потім через мою дурну гордість... Було приємно, хоч і шкода грошей...

Швидко входить КАТЯ, майже вбігає. Вона рішуча й ніби трохи напідпитку.

КАТЯ: Я знаю, Віро, я знаю. Я трохи випила і знаю, що всі вони брешуть. Але чому він теж бреше?

ВІРА: Хто – він?

КАТЯ: Джон. Американський режисер. Я з ним зустрілася. А він... Неначе сонячний удар. Так і сказав.

ВІРА: Ти вже три роки присягаєшся-клянешся, що покинеш пити.

КАТЯ: Я пам`ятаю. Якби я три роки тому покинула пити, то зараз вже три роки як я не пила б. Але я п`ю, сьогодні я п`ю цілий день.

ТАНЯ: Що ти пила?

КАТЯ: Віскі.

ТАНЯ: Яке?

КАТЯ: “Баллентайн”.

ТАНЯ: О, я теж це пила. І тобі смакувало?

КАТЯ: Ні.

ТАНЯ: Мені теж ні.

КАТЯ (*витягає пляшку і п`є прямо з шийки*): Коли ми зустрілися вперше й він запитав у мене дорогу, я подумала, що він хоче вкрасти в мене м`ясо, але він приїхав знімати фільм про московських проституток.

ВІРА махає на неї рукою.

ТАНЯ: Де?

КАТЯ: В метро.

ТАНЯ: Де він цей фільм знімає? Який фільм?

КАТЯ: Документальний.

ВІРА: Про яких ще проституток?

КАТЯ: Молоденьких. У Москві.

Підходить КОЛЯ. КАТЯ подає йому пляшку, зробивши попередньо позначку нігтем, до якої він може пити.

ВІРА (*махає рукою цілком зневірено*): Я сьогодні вийшла з дому, не загримувавшись, не напудрившись, не підмалювавшись, а надворі був страшений вітер. І я прямо відчувала, як у мене шерхне шкіра. Бо нічого не стояло... поміж мною і вітром. А мені раптом страшенно захотілося читати. Бо за тією працею, за Юрієм, за тією клятою політикою я зовсім перестала читати, а книги – то і є те, що мене досі відділяло. Від вітру, від бідності, від холоду, від дурощів, від хамства, від війни. Від життя.

КАТЯ (*До КОЛІ*): Ей-ей-ей! Тільки до позначки! Та що це таке? (*Вириває пляшку в хлопця з рук.*)

ТАНЯ: Та скажи ж мені, скажи нарешті серйозно, перестань видурюватись!

Ніякого режисера американського ти не зустрічала, правда ж ні?

КАТЯ: Неправда, бо так.

ВІРА: З мене вже досить! Найбільше за все у житті я хочу читати. Сидіти й читати. Невже я так багато хочу?

ТАНЯ: Заприсягнися!

ВІРА: От їй Богу!

ТАНЯ: Та не ти. *(До КАТІ.)* – Ти.

КАТЯ: Та їй Богу. Він шукає молодих проституток, щоб зняти їх у своєму фільмі. Платить шістсот доларів за день.

ТАНЯ: І наскільки молодими мають бути ті проститутки?

КАТЯ: Тринадцять років.

ТАНЯ: Я можу виглядати на тринадцять...

КАТЯ: Відчепися.

ВІРА: І я хочу, щоб моя дитина теж багато читала. А я сама... якщо я тільки в когось знову закохаюсь, тоді можу знов покинути читати. Навіщо ти п'єш і що ти вигадуєш?

КАТЯ: Це він вигадує. Він сказав, що я виглядаю, наче Анна Кареніна, і що він мене кохає. А п'ю я тому, що люблю цю справу. ВІРА (*іронічно*): Так він одразу це тобі й сказав? У метро?

КАТЯ: Ні, в готелі.

ВІРА: Ти пішла з ним до готелю?

ТАНЯ: До якого? До "Росії"?

КАТЯ: До "Балчуг-Кемпінські". Тільки навіщо він сказав, що кохає мене? Навіщо, дівчата?

ВІРА: Бо хотів затягти тебе до ліжка. Саме тоді такі речі й говоряться.

КАТЯ: Але я пішла з ним до ліжка ще першого дня, коли ми тільки зустрілися...

ВІРА: Ти пішла з ним до ліжка першого ж дня?

КАТЯ: Я боялась, що він перехоче, передумає. Але він тоді нічого не казав про кохання. І про сонячний удвр не казав. А сьогодні він сказав, що коли мене побачив, то...

ВІРА (*перебиває сестру*): Ти це вже казала. Чому ти раніше нам про все це не розповіла?

КАТЯ: Вам я не казала, бо ви до мене ставитеся несерйозно. Не вірите, що мені може зустрітися хтось вартий уваги. Навіть зараз – я ж бачу, бачу – ви мені й зараз іще не вірите.

ВІРА: Піти до ліжка у перший день знайомства. Ось звідки таке ставлення до росіянок!

ТАНЯ: Поклянися матір`ю.

КАТЯ: Матір`ю клянусь. Щоб я здохла.

ТАНЯ: Значить це правда. (*До ВІРИ.*) – Вона, здається, правду каже. Він який? Пристойний? Дуже старий? О Боже! Американець! І ти його кохаєш? А я сьогодні зробила "п'ятірку"! О Боже, він режисер! Хоча й документаліст, та все ж таки! І що?

КАТЯ: Нічого... Каже, що кохає мене. Що я для нього, наче сонячний удар. Це ж треба – сонячний удар!..

ТАНЯ (*перебиває сестру*): Ти це в голову не бери. Він міг бути вкурений.

Поляк-католик, росіянин-алкоголік, американ-наркоман.

КАТЯ: Ні, він такий милий, такий розумний. Ви не знаєте, що то таке – кохання. Тобто, ні, вибачте. Вірочко, вибач. Але я для нього – сонячний удар. А ви думали – що?

ТАНЯ: Це я не знаю, що таке кохання? Шкода, що ти не бачила мене з Костею, ну, з тим бандитом, що над нами мешкає... А у Вірочки буде дитинка.

КАТЯ: Як? Невже?

ВІРА киває головою. СЕСТРИ туляться всі утрюх одна до одної.

КАТЯ: Сестрички, порадьте? Чи вірити йому?

ТАНЯ: Знаєш, якщо ти не брешеш, то й він може не брехати. Звісно, про той сонячний удар – це перебільшення, але в цілому...

КАТЯ: Чому?

ТАНЯ: Бо він американець. Американці не брешуть.

КАТЯ: Ні?

ТАНЯ: Ні.

КАТЯ: Чому?

ТАНЯ: Не знаю.

ВІРА: Що це за ідіотизм!

ТАНЯ: І він платить шістсот за день?

КАТЯ: Так, я за півроку в своєму цирку стільки заробляю. А може він все це серйозно!..

ТАНЯ: Отож.

КАТЯ: О Боже.

ВІРА: А я хотіла б, щоб моя дитина багато читала. Вона мусить любити читати.

ТАНЯ: Але яка проблема – зняти проститутку у Москві?

КАТЯ: Не проблема. Але ті, яких він знаходить, тільки беруть гроші, а говорити перед камерою не вміють. А йому потрібна така, яка б розповіла перед камерою, гарно, сумно і детально, за шістсот доларів. Так, щоб і в Нью-Йорку люди плакали...

ТАНЯ (*замріяно*): Шістсот зелених...

Пауза.

ТАНЯ: Я чула, що навіть якщо американець і хоче збрехати, то все-одно боїться. Бо вони носять під одягом маленькі такі магнітофони, які все-все записують. Щоб мати доказ, що вони не брешуть.

ВІРА (*зневірено*): Боже, як би я хотіла іще раз закохатися. Один єдиний раз. (*Гнівно до КАТІ.*) – Ти он також нещасливо закохалась! А я залишаюся з цим, тут. (*Показує на живіт.*)

КОЛЯ, який увесь час виконував різну домашню роботу, зараз роздивляється коробку з тувфельками, яка стоїть на шафі. Виймає взуття, захоплено приміряє на себе, робить пару кроків зі щасливим усміхом на обличчі. В цей час ВІРА робить такий рух, ніби хотіла вдарити себе кулаком у живіт. А потім таки б`є.

ВІРА (до свого живота, заспокійливо) : Ну, нічого. Нічого, не бійся. Я читатиму. Багато читатиму.

КАТЯ: Ти так думаєш? Справді? То може я йому чимось допоможу? Що думаєте, дівчата? І він би тоді був мені вдячний. Бо якщо Таня каже, що він не бреше. (*До ВІРИ.*) – Як думаєш, той магнітофончик і мене записує?

ВІРА: Відчепись...

КАТЯ: Джон читав Булгакова, “Майстра і Маргариту”. І попросив показати йому той будинок. Той, де бал відбувається. А там вся сходовая клітка пописана-помальована. Ще й хтось написав: “Сатано приїзди до Москви і врятуй нас! Ти наша остання надія!” Бр-р! А може, Джон і справді в мене закохався? Він такий добрий, чуйний... Дівчата! Що скажете? Бо якщо я й справді для нього, наче сонячний удар...

ТАНЯ (*дивлячись угору*): Ну, матінко!... (*Переводить погляда на КОЛЮ.*) – Я знаю!

КАТЯ: Що? Що вона каже?

ВІРА (*байдуже*): Вона вже чує голоси.

ТАНЯ: Я придумала!

ВІРА: Ну!

КАТЯ: Ну!

ТАНЯ: Коля!

ВІРА: Що Коля?

ТАНЯ: Коля! Дивіться! *(Показує на КОЛЮ.)* – Як на нього шиті. Матінка *(робить знак угору)* – таким чином подає нам знак. Вона каже, що це Коля. Коля!

ВІРА: Боже, для чого покарав мене божевільною сестрою?

ТАНЯ: Я не жартую.

КАТЯ *(розчаровано)*: Відчепися.

ТАНЯ: Чого – “відчепися”? Ну чому б і не Коля? Га? Чому? Я серйозно вас питаю!

КАТЯ: Бо він – не дівчинка.

ТАНЯ: І тільки тому?

КАТЯ: І він не проститутка.

ТАНЯ: Але він теж не має зимового пальта. Ходи-но сюди, Коля. Ходи-ходи. *КОЛЯ невпевнено підходить. ТАНЯ витягає з шафи якийсь одяг і заштовхує КОЛЮ за ширму. КОЛЯ байдуже робить все, що йому наказують.*

ТАНЯ *(з-за ширми)*: Як нам американці допомагають, то й ми їм трохи допоможемо.

КАТЯ: Мені це просто смішно. Таке дурне ошуканство.

ТАНЯ *(з-за ширми)*: А те, що наш Коля сирота – хіба не ошуканство! А Вірина вагітність – не ошуканство?

З-за ширми вилітають штанці, шкарпетки і Коліна сорочка.

КАТЯ: Перестань! *(Кричить.)* – Перестань!!! Ти ж сама щойно казала, що вони не брешуть!

ТАНЯ *(з-за ширми)*: Але росіяни брешуть! *(З-за ширми вилітають трусики і майка.)* – Шістсот доларів! Другий раз я їх з рук не випущу!

КАТЯ: Ти здуріла! Вони здогадаються!

ТАНЯ: Е-е-е! Проковтнуть – не вдаляться!

КАТЯ: То ти це робиш навмисне? Щоб Джон мене покинув, дав мені копняка під зад?

ТАНЯ: Та він тобі ще руки цілуватиме! Чого ти боїшся? Що він Колю захоче? Він не захоче. А якщо відкриється правда, то вибачишся, скажеш, що ти нічого не знала!

КАТЯ *(до ВІРИ)*: Скажи хоч ти їй!

ВІРА *(розгортаючи книгу)*: Я читаю, бо коли мати читає, то дитина народиться мудрою й інтелігентною. Я сподіваюся, що моя дитина матиме краще життя, ніж у нас.

ТАНЯ: А я саме над цим зараз працюю!

КАТЯ: А що ти читаєш?

ВІРА: Не пригадую. Я зараз вся сконцентрована на майбутній дитині.

КАТЯ: Та проститутка мусить щось розповідати про себе...

ТАНЯ: А що, наш Коля не мав би чого розповісти? Хе-хе!

Через вікно до кімнати влітає букет квітів.

ТАНЯ *(налякано)*: Вінок?

ВІРА: Ні, це квіти.
Затемнення.

Сцена 9

Б`є дванадцять годину. З темряви чується ГОЛОС РЕЖИСЕРА.

Яскраво спалахують всі прожектори, як у першій сцені.

ГОЛОС ДЖОНА (у мегафон): Соня, в кадр!

Виходить КОЛЯ, переодягнений дівчинкою. Різкий макіяж. Одяг дуже визивний, сексуальний. Напханий бюст. КОЛЯ заходить під світло головного рефлектора. Тепер ми бачимо, що це та сама дівчинка, яка була поруч з режисером у першій сцені.

ГОЛОС ДЖОНА: Крок вперед, трохи ліворуч. Дуже добре. Говори просто на камеру. Увага! Камера!

ГОЛОС 1: Камера пішла!

ГОЛОС 2: “Діти Москви”, 51.

ГОЛОС ДЖОНА: Працюємо. Як тебе звати?

КОЛЯ: Мене звати Соня Онищенко.

ГОЛОС ДЖОНА: Чим займаються твої батьки?

КОЛЯ: Батько працював у цирку і крав у тигра м`ясо. Його за цим заняттям застукали, й викинули через вікно. Мама вистрибнула за ним, бо хотіла його упіймати. Але не упіймала.

ГОЛОС ДЖОНА: Хто був твоїм першим клієнтом?

КОЛЯ: Відомий політик і патріот, який продає зброю сербам і арабам. Він підійшов до мене в парку Горького і сказав, що я маю очі, як у Клавдії Шифер.

ГОЛОС ДЖОНА: І що далі?

КОЛЯ: Було трохи боляче.

ГОЛОС ДЖОНА: І що далі?

КОЛЯ: Я від нього завагітніла.

ГОЛОС ДЖОНА: Є ще в тебе якісь родичі?

КОЛЯ: Три сестри.

ГОЛОС ДЖОНА: Перерва п`ятнадцять хвилин!

КІНЕЦЬ ПЕРШОЇ ДІЇ

ДІЯ ДРУГА

Сцена 1

Починається так само, як і перша дія, тільки сцена цього разу освітлена нормально. З боку глядацького залу підіймаються і швидко переходять сценою ВІРА у стані сильно вираженої вагітності, за нею КАТЯ. КАТЯ на хвилину затримується – у неї з-під плаща випадає пластиковий пакет з м'ясом. Вона швидко підіймає пакета й наздоганяє ВІРУ, яка вже вмикає телевізора. Яким боком той пристрій встановлений, це вже залежить від режисера. Важливо, що ми чуємо пряму трансляцію з вручення нагороди Оскар. А саме – потрібні нам фрагменти:

ГОЛОС ВЕДУЧОГО (через підсилювач): Оскара за найкращу жіночу роль другого плану отримує...

КАТЯ (приглушує звук в телевізорі): Зараз буде... (Позираючи на екран, викладає м'ясо з пакета).

ВІРА: Добрий шматок. (Прилягає відпочити на ліжку.) – Один солдат у Сибіру вдерся до складу з провізією, застрелив завідуючого складом і досхочу наївся. Спокійно, Катю, все вдасться.

КАТЯ: О Боже, якби, якби все вдалося!..

ВІРА: Вже вдалося. Ти розумієш, що таке – номінація на Оскар?

КАТЯ: Я не хочу тільки номінації. Я хочу один-єдиний раз в житті виграти. А що, Таня не прийде? Один-єдиний раз.

ВІРА: Вона боїться з'явитись батькові на очі.

КАТЯ: А що батько?

ВІРА: Боїться, що прийде Таня. А той солдат потім сам застрелився.

КАТЯ: А що буде?.. А як буде з Колею?

ВІРА: І не такі речі у світі траплялися. І нічого. О, Боже!..

КАТЯ: Що?

ВІРА: Фантастично. Ти так гарно виглядаєш.

КАТЯ: Ой, перестань!..

ВІРА: Та ні, я серйозно.

КАТЯ: Бо це звідколи Джон мене покохав, то і я сама себе покохала, от лише тигр схуд, має такий жахливий вигляд, що я не можу дивитись йому в очі. Ну, Боже, поможи! (Вмикає звук в телевізорі.)

ГОЛОС 1: В категорії документальних фільмів були номіновані режисери Пітер Кулз за фільм "Дельфіни і ми", Франсуа Бренье за "Один день у Косові", Гільермо Мартінез за "Втечу", Джон Бернер за "Голокост іще раз" і Джон Фрімен за стрічку "Діти Москви".

ГОЛОС 2: "Оскара" отримує... Джон Фрімен за "Дітей Москви"!

В телевізорі – овація і відповідна музика.

КАТЯ й ВІРА в стані шалених радощів говоритимуть далі дуже-дуже швидко.

ВІРА: Але й номер...

КАТЯ: Йде, дивися-но, йде!.. Обоє йдуть. У Колі гарні ноги.

ВІРА: Гарно йому в тій сукні... А який розріз іззаду!..

КАТЯ: Зараз саме такі й модні.

ВІРА: Але як їм аплодують!

КАТЯ (*істерично*): А-а-а-а!

ВІРА: Що таке?

КАТЯ: Джон у моїх шкарпетках!

ВІРА: Він кохає тебе, і так подає тобі знак!

КАТЯ: Ти-и-и-х-х...

ДЖОН: Я хотів би подякувати членам Академії за те, що вони звернули увагу на мій скромний фільм. Тут також є зі мною Соня Оніщенко, дівчина, яка пройшла крізь пекло і наважилася розповісти перед камерою всю правду про це, віддавши моему фільмові своє життя і свою душу. І насамкінець я хотів би гаряче подякувати людині, без допомоги, без підтримки і любові якої я не зняв би цієї своєї стрічки...

КАТЯ й ВІРА підводяться й обіймаються в екстазі, та це й не дивно.

ДЖОН: Моїй дружині... Гелен.

В КАТЮ неначе блискавка вдарила. ВІРА також і глибокому шоці, вимикає телевізора. КАТЯ опускається на ліжку. Страшний крик болю і розпачу. Спершу здається, що це кричала КАТЯ. Та за мить хтось гукає з-за сцени.

ГОЛОС: Катерино Іванівно! Катерино Іванівно!

ВІРА: Що сталося?

ГОЛОС: Пепсі відкусив ногу дресирувальникові!

Затемнення

Сцена 2

В темряві чується стукіт. Це КАТЯ з понурою фізіономією і надмірною старанністю рубає м'ясо тесаком. ВІРА читає книгу. Час від часу піднімає очі на КАТЮ.

ВІРА: Онде знову бомба вибухла. Скільки людей загинуло. Скільки людей.

КАТЯ далі рубає і не відповідає.

ВІРА: Жінки, діти, увесь час невинні гинуть. Скільки людей...

КАТЯ не відповідає, бо рубає.

ВІРА: А ти питала коли у Джона, чи він одружений?

КАТЯ (*Трохи не відрубавши собі пальця*): А... так-так, це дуже цікаве питання.

ВІРА: Я маю на увазі, він говорив, що вражений тобою, але...

КАТЯ: Ну, так. Він не мав на руці обручки, говорив, що кохає мене, що хоче одружитися. Дзвонив перед церемонією Оскара, казав, що не може без мене. То що? Я мусила в нього запитувати, чи має він дружину? Ні, я не запитала. Це моя вина.

ВІРА: Та почекай ти. Заспокойся. Може, він тебе й далі кохає. Бо ти ж не знаєш напевно.

КАТЯ: Еге ж.

ВІРА: Може, він боїться тієї Гелен.

КАТЯ: Кого?

ВІРА: Своєї дружини.

КАТЯ: Не згадуй імені тієї курви.

ВІРА: Може, вона його при собі утримує. А він не знає, що йому робити, і страждає через це. Треба його зрозуміти...

КАТЯ: Перестань молоти дурниці. Як чоловік кохає жінку, то він за неї бореться. Це ще Достоевський написав.

ВІРА: Але може він того не читав... слухай, я розумію, це страшенно прикро, з Джоном. Але є й більші неприємності.

КАТЯ: Я знаю. Стільки людей... (*Викладає котлети на тарілку*). Боже, як мені соромно.

ВІРА: А-а-а... Перестань.
Їдять котлети.

КАТЯ: Але мені все-одно соромно. По-перше, що так довела бідного тигра. Нещасний Пепсі мусив з'їсти ногу того незграби, Міхаїла Павловича. Бідолашний Міхаїл Павлович. Як він тепер ходитиме, без ноги. Але ще більше я соромлюся того, що ніби ж я і не дурепа, а дозволила собі такі дурні мрії. *(Крізь сльози)*- Але найбільш мені прикро, що нема тут зараз Джона...

ВІРА: Ти й далі його кохаєш. Я знаю. В мене так само було з Юрієм.

КАТЯ *(крізь сльози)*: ...що нема тут зараз Джона. І не можу я відрізати йому одне місце, щоб ним нагодувати нещасного Пепсі.

ВІРА: Смачне це м'ясо. Ходімо спати. А що це за м'ясо?

КАТЯ: Конина. Але хіба я зможу зараз заснути? А що?

ВІРА *(жваво)*: Та дуже просто. Уяви собі своє тіло, коли воно лежить у ліжку. Ти з нього виходиш, сідаєш десь поруч і дивишся. Це дає відчуття відстороненості й допомагає тоді, коли вже ніщо не допомагає. Бо твоя ситуація і справді паршива... Принаймні, Колі це вдалося, він вже в Голлівуді. Хто б міг подумати.

КАТЯ: Паршива попелюшка... паршивий попелюшок. Але він добрий ошуканець, має зробити кар'єру. Так само, як і Джон. Вони між собою домовляться.

Віра хитає головою.

КАТЯ: Що?

ВІРА: Я не може перестати думати про того солдата, який застрелився. Спершу наївся, а потім застрелився.

КАТЯ: Я тобі одне сказати можу. Більше ми про Колю не почуємо ніколи. *Заходить Коля з валізкою, одягнений, як хлопчик.*

КАТЯ: Коля? (*гарячково*) – Коля!?! Чого ти мовчиш? Кажи! Тебе Джон прислав? А він сам теж приїхав? Ну? Що? Кажи! Він приїхав? Що? Ну!

КОЛЯ: Ні.

КАТЯ: Він щось казав? Щось просив передати? Ну, кажи? Що ти маєш мені передати?

КОЛЯ: Він купив мені джинси, оплатив таксі до аеропорту, і ще кросівки мені купив. Ось ці. (*Показує*) Nike Air. Ось тут в них є повітря. (*Показує*).

КАТЯ (*смикає його*): Але що, що він тобі сказав?

КОЛЯ: Він не мав часу, аби щось казати. Він увесь час роздає інтерв'ю.

ВІРА: І він тебе так просто відіслав? Без нічого? Я не розумію.

КАТЯ: А що тут розуміти? Використав його, так само, як і мене, тільки що його ще й прилюдно – і відіслав.

КОЛЯ: Ніхто мене не використовував.

ВІРА: Катя висловила метафорично.

КОЛЯ: Але й таке можливо. Я маю те плаття, в якому був на сцені. Він хотів у мене його відібрати, але я втік. Ось тут воно, те плаття (*Показує на валізу*). – Гарне? (*Відкриває валізу*) – Як хочете, я можу одягти.

КАТЯ: Відчепися.

КОЛЯ: Добре.

КАТЯ: В нас підлога вже тиждень не мита.

КОЛЯ: О кей. (*Заходиться біля шмати й тазика, набирає води, починає мити підлогу*).
Чуються звуки гармошки.

Сцена 3

Обережно зазирає ТАНЯ у прегарній і дуже дорогій шлюбній сукні. В одній руці у неї шикарна сумочка. В другій – коробка баночного пива.

ВІРА: Заходь, не бійся. Батька немає.

ТАНЯ (*цілуючи сестру*): Це неймовірно. Це фантастика... Правда ж, гарно мені? (*Крутиться, показуючи сукню*) – Костя чекає внизу. Я тільки на хвилинку. Колю, мій любий, ти вже повернувся? Тобі там щось іще заплатили? Ні? Ну й

начхай на це. Все-одно так класно вийшло. Не запросили тебе зніматися в іншому фільмі? Але джинси у тебе – супер. На вулицях тіснота, рух перекрили, неможливо проїхати. Скрізь швидкі допомоги. Сестрички мої, як я без вас нудьгую!

КАТЯ: Ой, не тринди, приїздиш сюди раз на тиждень. Давай пиво.

ТАНЯ: Я знаю, Катю. Я ж усе бачила. Той падлюка тебе скривдив, але ти не переживай. Костя все це залагодить. *(Про плаття)* – “Версаче”. Він одягав принцесу Діану. Він геній. Сальвадор Далі сказав, що найбільшим митцем двадцятого сторіччя є Ів Сен Лоран. А мій Костя вважає, що Версаче. Ніхто більше не ставитиметься до моєї сестри так, як той негідник Джон... ніколи більше, і ніхто. Це мій Костя так сказав. Він знає людей з Брайтон Біч. Так що не турбуйся, вони того падлюку знайдуть. *(Подає КАТІ пиво, та п’є)*.

ВІРА: Що за маячня, Танічко?

ТАНЯ: Костя вже, здається, навіть дзвонив туди, до них, і йому сказали – нема проблем. Шістсот доларів.

КАТЯ: І що?

ТАНЯ: І йому відріжуть голову.

КАТЯ: Я б воліла інше місце.

ТАНЯ: Ну, це вже ти сама можеш з Костею погодити. Як хочете, я його покличу. Коля, тобі так гарно було у тому платтячку. Годинник і черевички теж від Версаче. З тобою було інтерв’ю в “Variety”. Костя читав. Треба було тобі сказати правду, й це була б сенсація, і ти б зробив кар’єру у кіно. Але ж ти дурний, Колю. Ти там бачив Річарда Гіра? А Джулію Робертс? Ну!.. Ну, розкажи хоч би щось. Як там взагалі?

КОЛЯ *(трохи замислившись)*: В них простирадла не прасують, і в квартирах вони ходять без капців. Можна мені трохи пива? *(Відкриває банку, п’є)*.

ВІРА: Ти справді хочеш одружитися з ним?

ТАНЯ: За тиждень. На весільну вечірку Костя винайняв “Титанік”. Це такий розкішний клуб, у підземеллях. На всіх стінах там акваріуми. Риби бульбашки пускають. А в шлюбну подорож ми з Костею поїдемо до Іраку. Він там має повно друзів. Я без нього жити не можу. Ми ні на мить не розлучаємося. Я вже навіть зараз починаю без нього нудьгувати. Ну що? Що? Чому б мені з ним не одружитися? Га?

ВІРА: Батькові серце розірветься.

ТАНЯ: Та перестань. Він теж Поллюбить Костю, коли глибше з ним познайомиться. Костя просто чудовий.

ВІРА: Костя просто бандит. Якби він був хоча б офіцером.

ТАНЯ (*з прикрістю*): Що за країна! Коли в Росії чоловік щось робить, чогось прагне, хоче щось змінити, замість сидіти, пиячити й нарікати, то всі повстають проти нього.

ВІРА: Батько так мріяв, щоб ти вийшла за військового.

ТАНЯ: І на який Костя не бандит, він бізнесмен. Він закінчив факультет міжнародних відносин в університеті імені Ломоносова, він дивиться CNN, ходить на фітнес, має і-мейл, лазить в Інтернеті, і його хочуть убити.

ВІРА: Хто?

ТАНЯ: Інші бізнесмени. Ми за ніч разів чотири робимо п'ятірку. А потім засинаємо в обіймах одне в одного. Він, коли засинає, впихає свої пальці мені в...

КАТЯ: Знаю, знаю, куди, можеш не казати.

ТАНЯ (*з гіркотою*): Бандит!.. Якби це не ти сказала, чи якби ти не була в такому стані...

ВІРА: Тоді що?

КАТЯ (*П'ючи пиво з банки, спокійно*): Я не вагітна. Можеш мене вдарити.

ТАНЯ: Сестрички, та ви нічого не розумієте. Він мене кохає. Він – мій казковий принц. Коли він зі мною познайомився, змінив усі свої плани, і взагалі перестав думати про лесбіянок.

ВІРА: Про лесбіянок?

ТАНЯ: Ви не врубаетесь. Але Костя мене розуміє.

ВІРА (*дуже спокійно*): Мені не можна нервувати. Лікарі мені заборонили. (*Оскаженіло*) – Ти, дурна гівнючко, що в тобі може бути такого складного й незрозумілого?

ТАНЯ: Все. Йому подобається все, що я кажу.

ВІРА: А що ти кажеш?

ТАНЯ: І те, чого я не кажу, йому теж подобається. Він хоче заснувати фундацію підтримки та розвитку демократії в Росії. Це секрет, але я вам розповім. Костя буде віце-президентом...

КАТЯ (*Допивши пиво*): Ну давай, тепер поб'ємося.

ТАНЯ: Я тільки плаття зніму. (*Починає розстібатися*) – Як же ви Костю ображаєте. А він хоче купити будинок, і ми всі туди переїдемо. Скінчаться наші злигодні. Поможіть мені розстебнути цю застібку ззаду. Ти знаєш, Катю, як він зрадив, коли дізнався, що ти закінчила юрфак. Йому потрібен добрий юрист...

КАТЯ (*допомагаючи*): Охоче вірю.

ТАНЯ: А знаєте, хтось на вулиці казав, що ті вибухи робить саме КаГеБе, аби збільшити безлад і запровадити цей, як його, військовий стан.

ВІРА: Дурниці. А як це розстібається?

ТАНЯ: Костя взагалі вважає, що нема чого нервуватись, потрібно потрохи до всього звикати! (*Раптово вибухає сльозами*) – Такого хлопчика несли малого з відірваною ногою! (*Спокійно*) – В Ірландії і далі вибухи. (*Про плаття*) – Не шарпай... Людина прокидається вранці і не знає, чи жива вона, чи мертва. Ну ти що, не бачиш тих маленьких застібок? А взагалі (*виривається від Каті*) – добре, мій хай буде бандитом, а ваші такі гарні, такі чесні! Режисер і політик... застебни-но мені назад. Не буду я з тобою битися.

КАТЯ і ВІРА немов трохи втрачають впененість у собі. КАТЯ застібає ТАНИ розстебнуте весільне плаття.

ТАНЯ (*наказово*): Ви мусите мені обидві бути на весіллі. І батька приведіть неодмінно.

КАТЯ: Гарне в тебе це плаття.

ВІРА: Може чаю вип'ємо, чи ще чого?

ТАНЯ: Я не можу. Мене Костя чекає. Дай-но пива ковтнути. І ти, Колю, теж приходь...

КАТЯ: Батько не прийде. Ні за що в житті.

ТАНЯ: Ну, нехай не приходять, але ви якось його підтримайте. Якось поясніть йому, чи що... А ти знаєш, Віро, що цього, твого колишнього, у Думі якась баба та-ак опустила! Костя мені розповідав.

ВІРА: Ну, знаю.

ТАНЯ: Ти знаєш її? Знаєш, хто вона?

ВІРА: Так, знаю.

ТАНЯ: І що це за одна?

ВІРА (*передражнює*): Що за одна? Додому не приходиш, то й не знаєш, що у світі відбувається!

ТАНЯ: Ну і що ж відбувається?

КАТЯ: А те відбувається, що той мерзотник мав зухвалість подзвонити і сказати Вірі, що він її кохає, і що не розуміє, чому вона не ходить на роботу.

ТАНЯ: Не розуміє?

КАТЯ: Еге ж.

ВІРА: Ну я й пішла.

ТАНЯ: І що?

ВІРА: Він як побачив живота мого, то зробив квадратні очі. Але не сказав нічого, я теж, і пішла з ним у Думу. А коли він почав свою промову і став гнати на євреїв, я крикнула, що коли ми трахались на його робочому столі, то він зізнався мені, що сам – напів-єврей.

ТАНЯ: Люба моя. (*Цілує сестру*) – Зараз Кості це розповім.

Сцена 4

Заходить КОСТЯ, вбраний дуже елегантно.

ТАНЯ: Вибач мені, коханий. Я тут заговорила. Вже, Костю, йдемо. Вже, вже... Ти знаєш, що наша Віра зробила?..

Замовкає, бо КОСТЯ поводитьсь досить дивно. Він не вітається, але чомусь трохи заточується. Розгортає руки, немов чимось здивований. Хочє щось сказати, але раптово обм'якнувши, падає обличчям на ліжку. Сестри дивляться на все це якось відсторонено, не вірячи.

КАТЯ: Він що, п'яний?

ТАНЯ (*запитливо*): Костю? Костенько! Що сталося? (*Підходить до ліжка, гладить КОСТЮ по голові, потім трясє його, але він не реагує*).
ТАНЯ *обертається до сестер і розводить руками. Та раптом...*

КАТЯ (*вказуючи пальцем на ТАНЮ*): О Боже!..

ТАНЯ тільки тепер повертається обличчям до глядачів, і стає помітно, що на її сукні з'явилася червона пляма. В першу мить вона хоче почистити сукню, але потім розуміє, що це кров КОСТІ.

ТАНЯ (*тихо*): Костя! Костенька?..

Намагається КОСТЮ підняти й посадити. Потім лягає поруч з ним на ліжку й еротично обіймає його. Як і в першій дії, цілує КОСТЮ у вуста. На губах у неї кров. Інші сестри теж приголомшені побаченням. Вбігає БАБУШКА, загіннотизовано прямує до вікна і виставляє туди руки, як і в першій дії. Але ВІРА торкає її за плече і показує на ліжку. БАБУШКА поволі підходить і лягає поруч, біля КОСТІ й ТАНИ. Лежать утрюх, мовчки, міцно пригорнувшись. За хвилину ВІРА і КАТЯ стягають їх з ліжка і саджають поруч на лавці. КАТЯ хустинкою витирає кров з обличчя ТАНИ. ВІРА прикриває тіло КОСТІ новим білим простирадлом. БАБУШКА і ТАНЯ сидять мовчки, притулившись одна до одної. Похитуються, немов психічно хворі, уперед і назад, повільно й ритмічно.

Сцена 5

Заходить ГЕНЕРАЛ у понурому настрої. Сідає на ліжку. Намацує щось під простирадлом.

ГЕНЕРАЛ: Що це таке?

БАБУШКА: Це мій Костя. Він неживий.

ГЕНЕРАЛ: Бомба терориста?

БАБУШКА: Ні. Свої застрелили.

ГЕНЕРАЛ: Зрозуміло. Бідний хлопчина. Але чому він лежить у моєму ліжку? Зрештою, має бути якийсь порядок! Ти знаєш, як я тебе поважаю, Акуліно Іванівно, але це мене все-таки трохи дивує. Все перемішалось. Ось якби на моєму місці був мій батько... А ти, Таню, що хочеш мені повідомити? Півроку тебе вдома не було! А ти навіть не привітаєшся.

ТАНЯ сидить у мовчанні. Нічого не бачить і не чує.

ВІРА: Татусю-ю, застрелили Костю-ю!..

ГЕНЕРАЛ: Повертаєшся додому, а у твоєму ліжку лежить сторонній чоловік.

ВІРА: Татусю, це не сторонній чоловік. Це наш сусід. І наша Таня його кохає.

ГЕНЕРАЛ: Так чи інакше, а все це трохи дивно.

БАБУШКА: Бідний Костенька. Він теж волів би лежати у своєму ліжку. Синочку мій єдиний. Що за балаган робиться у світі.

ГЕНЕРАЛ: Та це то я знаю. Чернозаді бомби підкладають. А колись люди нарікали на довгі черги.

БАБУШКА: Як страшно людське життя здешевіло? А може це нам кара така?

ГЕНЕРАЛ: За що?

БАБУШКА: За жорстокість. За те, що ми царя вбили, священників до в'язниць повкидали. Може, це тільки початок? Може, з початком цього нового століття диявол у Москві вже отримав постійну прописку? І може найгірше ще тільки попереду? *(Хреститься)* – Бідний мій Костенька.

ГЕНЕРАЛ: А що найгіршого може бути попереду?

БАБУШКА: О, не блюзнірствуй, сину мій.

Заходять МІША, ІВАН ПАВЛОВІЧ і МІЛІЦІАНЄР навшпиньках. ІВАН ПАВЛОВІЧ цього разу без капелюха.

МІША *(заклопотано)*: Ми були нагорі, але там нікого не застали. А я хотів би висловити свій щирий жаль і співчуття...

ІВАН ПАВЛОВІЧ: Наш стрілець *(показує на МІШУ)* – який є абсолютним ідіотом, фатально помилився.

МІЛІЦІАНЄР: Якщо я вам не потрібен, то може я б собі пішов?..

МІША: Паршивий день, ото й усе. І я дуже прошу не обзивати мене при сторонніх, Іване Павловичу.

МІЛІЦІАНЄР: Бо у м'ясний відділ гастроному на Новом Арбаті мають завезти телятину...

ВІРА: Іван Павлович?

КАТЯ: Петров?

МІЛІЦІАНЄР: Якби пощастило зайняти чергу, то я міг би і для вас купити...

ТАНЯ схоплюється і хоче кинутися на МІШУ, але сестри її утримують.

МІША: Я хочу офіційно заявити, що Костянтин виявився порядним чоловіком і все сплатив. Це його водій не доставив грошей. Тож зараз муситимемо ним зайнятися.

ІВАН ПАВЛОВІЧ: Цей примітив не спроможен запам'ятати. З водієм – це був інший випадок. Це Яков Степанов, той, що трубами торгував...

МІША: Степанич. *(До МІЛІЦІАНЄРА)* – Можеш іти.

МІЛІЦІАНЄР козиряє і виходить. ТАНЯ в розпачі.

ТАНЯ: І це ви, Іване Павловичу, це ви!..

ІВАН ПАВЛОВІЧ: Ні. Це він. *(Показує на МІШУ).*

ВІРА й КАТЯ заспокоюють ТАНЮ, як лише можуть.

МІША: Наше суспільство зараз у перехідній фазі, тож помилки іще трапляються. Саме у зв'язку із цим ми щиро перепрошуємо і беремо на себе всі витрати Костянтинового похорону. Звісно, все буде за найвищим розрядом, Акуліно Іванівно. Люди вбиватимуться, аби потрапити до списку запрошених.

Кладе автомата на столі.

БАБУШКА *(недовірливо, проте з зацікавленням)*: А на якому цвинтарі?

МІША: Звичайно ж, на Новодевіч'їному.

БАБУШКА: А в якому місці?

МІША: При самому вході. Недалеко од Антона Палича Чехова. Костіна могила буде позначена на всіх туристичних планах Москви.

БАБУШКА: А тіло забальзамуєте?

МІША: У нас без бальзамування не буває.

БАБУШКА: А труна? Яка буде труна?

МІША: Що значить “яка”? Звичайно ж, кришталева! За десять тисяч доларів! Наш Костянтин буде в ній лежати, неначе Спляча Красуня.

ІВАН ПАВЛОВІЧ *(понура)*: І чекати на прекрасного принца. Тьху.

МІША: Іване Павловичу, я вас переконливо прошу заспокоїтися.

БАБУШКА: А пам'ятник?

МІША: Чи буде пам'ятник? *(З почуттям)* – А чи ви, Акуліно Іванівно, знаєте, хто такий Рібаков, Антон Петрович?

БАБУШКА: Ні.

МІША: А це славетний скульптор. У нього нещодавно виставка була, у Метрополітен-музеї, у Нью-Йорку. Ми до нього звернемося, і він не відмовиться у своїй майстерні відтворити Костянтина Павловича у натуральну величину. Наш Костя стоятиме, наче живий. До речі, від скульптора є одне невеличке прохання. Потрібна фотографія.

БАБУШКА: То я зараз побіжу і принесу. Мій бідний, коханий синочок. Такий похорон!

ГЕНЕРАЛ: Так це ви – Петров? Іван Павлович?

ІВАН ПАВЛОВІЧ: Я в депресії.

БАБУШКА підходить до КОСТИ, цілує його у вуста крізь простирadlo і виходить.

МІША: А ви, Іване Павловичу, вибачте, приймаєте ті таблетки, які вам шеф прислав?

ІВАН ПАВЛОВІЧ: Вони діють через два тижні після прийому.

Майже несвідомо ТАНЯ хапає зі столу автомата з глушителем і цілиться у МІШУ.

ВІРА: Танічка, ні!

КАТЯ: Ні!

ТАНЯ: Ні! *(Стріляє кілька разів).*

МІША падає на підлогу і довго корчиться на сцені у конвульсіях. Всі приголомшені. Тільки ІВАН ПАВЛОВІЧ стоїть цілковито байдуже. Ледь-ледь помахує рукою.

ГЕНЕРАЛ: Іване Павловичу, у моєї Танічки великий талант до танців. І якби ви з вашими широкоми зв'язками кому-небудь її порекомендували... з неї б вийшла пріма-балерина. Нова Плісецкая.

ІВАН ПАВЛОВІЧ: Добре, добре. Я подумаю.

ГЕНЕРАЛ: Вся наша родина буде вдячна вам до кінця життя. Бо якщо казати справді щиро, то таланту вона ніякого не має. Але за потужної підтримки...

ТАНЯ: Матінко, пробач. Вибачте, сестрички. *(Кидає зброю на підлогу)* – Це було за Костю, за мене, за Катю, за Віру...

МІША *(Підводячися з підлоги)*: І за мою дружину Наташу, яка на мене верещить, що я її зраджую.

Загальне замішання. Заходить БАБУШКА з фотографією, гордо показує її кожному по черзі. МІША, присвиснувши з пошаною, ховає фото до кишені. Підіймає автомата, повертається до глядачів.

МІША: Звісно ж, “калашніков” – найкраща зброя. Але не на всяке прийняття у нас, на жаль, можна піти з “калашем”... поки-що. Та й самому треба бути обережним. Будинки охороняємо, щоб ніхто в підвал гостинця не підкинув. Переміщаємось, як усі інтелігентні люди, тільки з дому до мерседеса, з мерседеса до нічого клубу. Двері в двері. А як треба у театр, то тільки з охороною. Але може, наприклад, статися, що ось ваша дружина *(показує на когось у залі)* – буде нервово перевтомлена, і піде з дитиною до парку. І що тоді? Кінець, не інакше. Отож наша компанія, тверезо дивлячись у майбутнє, розпочала просування на ринок куленепробивних жилетів, які згідно з маркетинговими дослідженнями, у третьому тисячолітті увійдуть до списку десяти найбільш купованих товарів. *(Розстібає піджака і показує жилета, в якому стримлять декілька куль)* – Якби Костя мав на собі таку жилетку, то зараз він сміявся б разом з нами. Та, що ви бачите на мені – стандартна модель. Але є також моделі класу “люкс”, вечірні, чоловічі і жіночі, а також для підлітків, дітей і немовлят. Всі ці моделі розпрацьовані нашим знаменитим дизайнером Іваном Івановичем Зосімовим для його осінньої колекції. А до вас, шановна Акуліно Іванівно, я маю особисту пропозицію.

БАБУШКА *(Приголомшено)*: У моєму віці? Я вже не...

ІВАН ПАВЛОВІЧ: Не про те мова. Ви ідеально надаєтеся на роль спокмена в нашій рекламній кампанії.

БАБУШКА: На кого-кого?

МІША: Як, на кого? Ми з вами знімемо рекламного ролика. Тестомоніал.

БАБУШКА: Що-що?

МІША: Кажу ж вам – “тестомоніал”. Це означає, що в рекламі має брати використана якась правдива, реальна історія. А ви трагічно втратили єдиного сина. Адже так?

БАБУШКА: Тобто – Костю?

ІВАН ПАВЛОВІЧ: А кого ж! І тому кращої кандидатури за вашу немає. Ви собі тільки подумайте! Ваш тестомоніал допоможе уникнути, чи принаймні відстрочити смерть сотень тисяч молодих росіян... І старих теж.

БАБУШКА: Скільки?

МІША: Шістсот доларів одразу. І по п'ятдесят за кожне телеповторення.

БАБУШКА: Тисячу двісті. І по сто за показ.

МІША: Добре. *(Простягає правницю).*

БАБУШКА б'є по ній своєю рукою в стилі американських баскетболістів.

БАБУШКА: Ну то ходімо, синку, укладемо угоду.
Виходять. ІВАН ПАВЛОВІЧ замислено прямує за ними.

ГЕНЕРАЛ *(До ІВАНА ПАВЛОВІЧА)* : То ви будете пам'ятати?.. Е-е-е! Акуліно Іванівно! *(Показує на ліжко).*

МІША *(Повертаючись з БАБУШКОЮ)*: Отож, і я маю враження, ніби ми щось забули. Ну то як, Костянтіне? Готовий до бальзамування?

МІША й БАБУШКА беруть КОСТЮ за руки-ноги і виносять.

ГЕНЕРАЛ *(з гіркотою в голосі)*: Кришталева труна! У цій країні в пошані тільки курви і злодюги. *(Виходить).*

Сцена 6

Сестри самі на сцені, не рахуючи КОЛІ, який чистить взуття. Сидять нерухомо.

КАТЯ *(нерухомо)*: Я оце собі думаю... Якби хтось нас зараз намалював, то що б він подумав?

ВІРА *(теж нерухомо)*: Що?

КОЛЯ також завмирає з черевиком в одній руці і щіткою в другій, прислухається.

КАТЯ: Бо мені подобаються лише такі картини, на яких щось відбувається. І коли я дивлюся, то завжди намагаюся вгадати, що на тій картині сталося в попередню мить з тими, що там намальовані, і що станеться наступної миті.
(Далі сидять нерухомо) – Розумієш мене, Танічко. Наприклад, той твій хлопець. Той, котрий висів у повітрі в одному черевіку. Що він зробить наступної миті?

Що з ним станеться? Отож, я і думаю, що якби нас хто-небудь зараз намалював, то чи легко було б відгадати, що з нами було попередньої миті? А також – що з нами буде далі? Бо мені так видається, що уся Росія зараз висить догори ногами у повітрі. І ми разом із нею. Тож питання тільки в тому, чи гримнемо ми донизу головою і розіб'ємо собі морди? Чи, може, таки є в нас якась надія?

Ще з хвилину сидять нерухомо, ніби на картині. Потім сцена оживає. КОЛЯ теж повертається до чищення взуття.

ВІРА: Я тебе, Катю, розумію. Я теж інколи думаю, чи хоч хтось колись та й зрозуміє, які ми, усі три, трагічні...

КАТЯ: Знаєш, Танічко... Я любила того твого Костю.

ТАНЯ (*раптово-нервово*): Ха-ха-ха! Ви обидві його ненавиділи. І зараз тішитесь, що його вбили.

КАТЯ: Ти божевільна. Але добре, що ти пожвавішала.

ВІРА: Стріляти в живого чоловіка. Теж вигадала.

ТАНЯ: Ти, сиди тихо. Ти принаймні маєш своє черево. (*Пародіює Вірин спосіб ходіння і мови*) – Може, наші діти... Тири-пири. А я що маю? Ті мерзотники забрали навіть “калашнікова”. Що у мене залишилося? Що мені робити?

ВІРА: Багато чого. Можеш скоїти самогубство, або розповідати про наші нещастя. Всім це, звісно, буде нижче спини. Але тобі, можливо, полегшає.

КАТЯ: Могло бути й гірше.

ТАНЯ: Що?

ВІРА: Що?

КАТЯ: Нічого. Жарт. Шутка. Анекдот такий є, як один чувак розповідає іншому, що їхній спільний знайомий прийшов додому передчасно, застав свою дружину з коханцем, і застрелив його, потім її, а потім і себе. А той цьому каже, що могло бути й гірше. Що могло бути гіршого, питає той, перший. А те, каже йому другий, що коли б той їхній знайомий прийшов додому передчасно не вчора, а позавчора, то він був там з його дружиною. (*Починає сміятися*).

ТАНЯ (*іронічно*): Ха-ха-ха.

ВІРА: Що тут такого смішного?

КАТЯ (*сміючись*): Ні, я не з того!..

ВІРА: А з чого?

КАТЯ *(сміючись)*: Як Віру прокинув цей мерзотник. Я тоді спершу навіть подумала, що, може хоч одній з нас нарешті пощастило. І ще також, Віро, перепрошую, подумала, що нас навіть двох з тобою доля винагородить. Потім, коли мене оце спіткало з Джоном, я подумала: погано. Якесь прокляття над нами, чи що? Але нехай вже. Наша третя, Танічка, за всіх нас отримає. А зараз... *(сміється)* –Ой, не можу, а зараз...

ВІРА, а потім і ТАНЯ теж починають потрохи усміхатися. Врешті сміються всі три.

КАТЯ *(сміючись)*: Ой, Боже!.. Могло бути гірше...

ВІРА *(сміючись)*: ...бо я там була...

ТАНЯ *(сміючись)*: ...позавчора! *(Витирає очі від сліз, викликаних сміхом, хоча той сміх більш істеричний, ніж звичайний)*.
Кінець сміху.

ТАНЯ: Бідолашний мій Костя. Ніколи ми з ним не поїдемо на острови з черепахами.

ВІРА: Ну, досить, досить.

ТАНЯ: Що – досить? Я кажу: мій коханий, мій найкращий, єдиний мій Костя. *(Плаче)*. – Як я зараз зможу заснути? Ну, як?

КАТЯ: Є такий спосіб. Потрібно уявити, неначе ти виходиш зі свого тіла... а-а-а... *(Махає рукою)*.

ВІРА: Слухайте, дівчата. Тільки спокійно. Ми самі-самісінькі. Ніхто нам не допоможе, якщо ми самі собі не допоможемо. Всі вже повтікали. Люди, коли чують десь нещастя, то втікають звідти. Хіба що залишилося ще що красти. А як тільки комусь починає фортуни, то всі злітаються. Мене завжди це дивувало, звідки люди так швидко довідуються, що комусь щастить, або не щастить. Нюх мають кращий за собачий.
ТАНЯ, плачучи, починає щось шукати.

ВІРА: Що ти робиш?

ТАНЯ: Сірники шукаю.

КАТЯ: Ось вони лежать. А навіщо тобі?

ТАНЯ: Тихо! Я думаю! Або ми з вами якісь цілковиті нікчеми, що нічого у нас не виходить, або ж є над нами якесь прокляття. Якась, може кара нам за щось?

КАТЯ: За що?

ТАНЯ: Наприклад, Бог нас міг покарати за те, що ми всі закохалися. Може, це саме зараз – гріх. І матінка нічого не може вдіяти. *(Знаходить сірники. Витягає з коробки три, одну надламує і затиснувши в долоні, ховає за спину)* – Тягніть.

КАТЯ: На що?

ТАНЯ: На виїзд. Для трьох у нас грошей не вистачить. Я продам годинника, і весільну сукню. От тільки та проклята пляма. *(Плаче й гарячково пробує терти тканину сукні)* – Ця сукня вже ніколи не буде чистою. Кров погано відмивається. Одна з нас поїде на пробу. Га?

КАТЯ: На Бруклін?

ТАНЯ: А куди ж? Тут ми вже все спробували. Нічого не вийшло. Я тут не перестаю думати про Костю. Той хлопець з картини, може й упав на землю, і розбився. Але ми – ні.

КАТЯ: Зачекай-но. Той Шагал, який його намалював, теж не розбився, а від'їхав до Америки і тим порятувався.

ТАНЯ: Ось бачите.

ВІРА: Взагалі-то вірно. Змінити адресу – значить, змінити призначення. Це так Зінгер написав.

ТАНЯ: Навіщо, зрештою, ми вивчали ту англійську мову. Га?

КАТЯ: А батько?

ТАНЯ: Батько навіть не зауважить, що однієї з нас нема.

ВІРА *(з наростаючим зацікавленням)*: Якби... якби я поїхала, і там народила... то дитина автоматично стала б американцем. Так?

КАТЯ: Там повно росіян, всі намагаються здобути громадянство. Якби дядько допоміг, я могла б відкрити юридичне бюро. Консультації для емігрантів з Росії. Боже, як мені настогидло красти те м'ясо. Боже, як я ненавиджу запах звірів і м'яса. Це жахливо, я вся просмерділася тим їхнім м'ясом.

ТАНЯ: Там також має бути повно різних російських ресторанів. “Russian Samovar”, “Russian Vodka Room”, “Russian Tea Room”. Костя мені казав, що до такого ресторану, що називається “Жар-Птіца” привозять картини з самого Ермітажу. На початок я хотіла б стати доброю кельнеркою, ніж поганою танцюристкою. Це вже щось.

ВІРА: А я могла б вести який-небудь курс у коледжі. Наприклад, про Достоєвського. Недаремно ж я по ньому дипломну писала в університеті. Правда ж?

ТАНЯ: Ну то давайте, тягнемо. (*Знову тре тканину на сукні*) – Весь час цей запах крові. Акуліна Івановна мусила б знати, чим його вивести. Бідолашний Костя. Ох-х... Якщо не виїдемо, то я тут збожеволю. Тож хай котрась із нас першою проторить туди дорогу. Давайте.

ВІРА (*вагаючись*): А якщо... якщо в літаку в мене почнуться пологи?

ТАНЯ: Тоді дитина летітиме без білета. Чиста вигода тобі. Давайте, не тягніть. Тобто – тягніть нарешті!

ВІРА: Ні.

ТАНЯ: Що – “ні”?

ВІРА: Ні. Нема в мене сили. Я сьогодні заледве по сходах піднялася. А ви хочете мене до Америки! А взагалі у тій Америці такий самий балаган, як і в нас. Сикстинська капелла, і Моніка.

ТАНЯ: Як ні, то ні. Горе переможеним. (*Викидає одного сірника*) – Катю, тягни ти.

КАТЯ: Зачекай-но.

ТАНЯ: Чого чекати? Цирк ваш закриють, з чого тоді житимеш? Це твій останній шанс. Ну!

КАТЯ: Ні. А якщо я випадково зустріну Джона? А як Пепсі за мною тужитиме! Вони його побили, і він хворіє, бідолашний. А якщо вони його захочуть приспати? Ні, я його самого не залишу.

ВІРА: І взагалі-то, ми мусимо Богу дякувати, що живемо у Москві. Знаєте, скільки мільйонів жінок про це мріє?

ТАНЯ: Ви певні? Ну, як хочете. Аби лише потім не жалкували. Обидві ви ідіотки прибацані.

КАТЯ: Ага, ага. А з візою як бути? Про це ти подумала?

ТАНЯ: Я сьогодні ж подам документи. І мені завтра відкриють візу.

КАТЯ: Чому?

ТАНЯ: Я так відчуваю, і все. Матінка наша, матуся наді мною долоню на небі триматиме. *(Говорить угору)* – Правда ж, матусю? Ти не даси своїй доні тут здохнути?

КАТЯ: Зараз міжнародне становище дуже напружене. Так що ти пролітаєш. Це хіба якби цей Вірин антисеміт розлучився, та з нею одружився, то, може, вона б і змогла отримати. Бо вони євреям візи відкривають. Знаєте, що зараз дають візи на десять років. Багаторазові.

ТАНЯ: А ти певна, що наша матуся не була єврейкою?

ВІРА: Танічка! Побійся Бога!

ТАНЯ: А звідки ти знаєш? Ну, звідки?

ВІРА: Бо знаю.

ТАНЯ: Вона була чорноокою, так?

ВІРА: Давайте якогось чаю заваримо, чи що, бо я з нею тут здурію.

ТАНЯ: Вона кохала нас, була доброю, варила нам курячий бульйончик...

ВІРА: А також молилась перед іконами, ходила до церкви.

ТАНЯ: Бо вона боялася признатись у своєму походженні. Тож і приховувала. Я напишу в документах на візу, що моя мати була єврейкою.

КАТЯ: Але це треба довести.

ТАНЯ: Доводити, що ти – єврей? А не достатньо просто це визнати? Добре, якщо треба це довести... Я читала Шолома Алейхема. Десь тут лежала книга. *(Знаходить, показує)* – Осьдечки, прошу.

ВІРА: Це моя книга.

ТАНЯ: Ви тільки й умієте відбивати охоту.

КОЛЯ виходить з-за ширми і починає мити підлогу.

ТАНЯ *(до КАТІ)*: То кажеш, не дадуть мені?

КАТЯ крутить головою.

ТАНЯ *(до КАТІ)*: То кажеш, зараз дають візи на десять років?

КАТЯ: Ну.

ТАНЯ: Ну й добре. Я вже й так знаю. Я придумала.

КАТЯ: Що?

ТАНЯ: Коля! Я дам йому свого синього светра, і ще чорного. Коля має візу на десять років? Має. Він може поїхати? Може.

ВІРА: Ні, ти й справді божевільна.

КАТЯ: Ти вже раз його відсилала.

ТАНЯ: І що, нічого поганого з того не вийшло. Він має нові джинси, кросівки “Найк”. Він зіграв роль у фільмі, який отримав “Оскара”. Був у Голлівуді, а зараз поїде на Бруклін. До нашого дядька. Там зачепиться. Потім я до нього приїду.

КАТЯ: Та віза відкрита на Сою Онищенко.

ТАНЯ: Ну то й поїде, як Соня. Плаття він має. Туфлі на шпильках має.

ВІРА: А може б ти у нього запитала?

ТАНЯ: Це ще для чого. *(Витягає валізу з-під ліжка)* – Коля! Чуеш? Годі. Переодягайся.

ВІРА: Мені їсти хочеться. Давайте зробимо щось попоїсти.
Затемнення.

Сцена 8

Яскраво освітлюється вся сцена. У її глибині сидять сестри, готують юшку. Наприклад, з помідорів. На ліжку з понурими обличчями сидять, як на початку п'єси, ГЕНЕРАЛ і БАБУШКА. БАБУШКА наливає ГЕНЕРАЛОВІ і собі.

ГЕНЕРАЛ: Ото людина, як народиться, то думає, що Бог знає, навіщо її створив. Аж гульк, а тут вже й сьома година. Горілка знову подорожчала. Хоча мені, чесно кажучи, байдуже, я вже своє у житті випив. Але дітей шкода.

БАБУШКА: Ну то випиймо.

ГЕНЕРАЛ: А мені вже навіть пити не хочеться. Не п'ю, звідколи наш Коля до Америки виїхав, точніше, вже два дні і чотири години. Це – друга найдовша перерва у моєму житті. А перша тривала тринадцять років. Тобто, від народження, і до тринадцятиліття.

БАБУШКА: Випий. Випий. Що тобі поганого ця горілка зробила, що ти її пити не хочеш?

ГЕНЕРАЛ махає рукою і випиває. БАБУШКА наливає знову.

ГЕНЕРАЛ: Сьогодні рідна дочка почала мене переконувати, що насправді я – єврей.

БАБУШКА (обурено): Єврей? Ти – єврей? (Наливає, обоє випивають).

ГЕНЕРАЛ: Еге ж. Колись, якби мені хто заявив, що я єврей, я б його прибив. А зараз я не відчув нічого. Ніякого обурення. Нічого. Вигорів я усередині, Акуліно Іванівно. Нічого тут не лишилося, (стукає себе по грудях) – один попіл. Вдома я не витримую. Бо коли дивлюсь, як дітей моїх скривдили, то мені серце кров'ю обливається. А як на вулицю вийду, то теж мені сумно робиться, бо починаю думати, що муситиму повернутися. То мені й виходити не хочеться. Постарів я, Акуліно Іванівно. Вже навіть мріяти мені не хочеться. Недавно ще я думав, що нарешті можна сподіватись якоїсь справедливої світової війни, але де там. Мусульмани чорнозаді публічно над нами знущаються. Відвага й почуття гонору нітрохи не цінуються. Все тільки гроші, гроші, гроші... То я сьогодні й пішов у міліцію. Продаватися.

БАБУШКА: У міліцію?

ГЕНЕРАЛ: Я признався, що є тим збоченцем-упирем.

БАБУШКА: Побійся Бога, Іване Петровичу!

ГЕНЕРАЛ: За нього є п'ятнадцять тисяч доларів винагороди. Я й хотів, щоб хоч доньки отримали ті гроші. Бо мені вже немає жодної різниці.

БАБУШКА: Що ти таке говориш!?

ГЕНЕРАЛ: Але вони мене прогнали.

БАБУШКА: Прогнали?

ГЕНЕРАЛ: Почали розпитувати про деталі. Тобто, чому я їв завжди тільки ліві ноги, де і як їх душив, чи руками, чи петлею? І як я їх гвалтував – спереду, чи ззаду? Ну і всяке таке різне. Я швидко заплутався. Я брехати не вмію.

БАБУШКА: Якщо так, то треба було підійти науково і когось таки задушити.

ГЕНЕРАЛ: Я теж про це думав. Задушити я б іще задушив, згвалтувати, з Божою поміччю, мабуть, теж зміг би, але з'їсти ногу точно б не подужав. А ти знаєш, той танцюрист, Баришніков знов у фільмі грає. Йому дали головну роль. А Танічка он там сидить і суп готує. Я про це як прочитав, то від жалю розплакався. Погано мені, Акуліно Іванівно, ото і всього.

БАБУШКА: Це тому, що ти п'єш неінтелігентно. Після кожної пляшки треба стати перед відкритим вікном і подихати повітрям. Без цигарки. Бо здоров'я в людини одне.

ГЕНЕРАЛ: Мені в міліції сказали, що до них вже шістсот таких маньяків-упирів зголосилося. І понад тисячу жінок, переважно старих. Їх власні діти поприводили. Я читав, що тому Баришнікову понад півмільйона платять. Убив би сучого сина.

Випивають.

ГЕНЕРАЛ: А тебе я, Акуліно Іванівно, по телевізору бачив, як ти той тестомоніал провадиш.

БАБУШКА: Знаю, батеньку, знаю.

ГЕНЕРАЛ: Біг-борди з тобою по всьому місту висять. Кажуть, що тебе депутаткою в Думу висуватимуть...

БАБУШКА: Так. Видно, колись судилося мені здобути славу. Тільки трьох речей мені шкода – що пса переїхали, Костю вбили, і що замало в житті я собі дозволяла. Зараз цього вже не видно, але колись я була молодою. Ну та що поробиш, коли Господь так розпорядився.

Під жилеткою в БАБУШКИ дзвонить мобільний телефон.

БАБУШКА (*офіційним тоном*): Акуліна Івановна слухає. А, це ти, Міша. Що? П'ятдесят тисяч люду? Добре, як треба, то буду. Звісно, що в жилетці. Висилайте машину. Я візьму сірники. (*Вимикає телефона*) – Демонстрація на Красній площі, я маю взяти участь. Будемо якогось прапора палити, чи щось

таке. Ну то бувай, Іване Павловичу. *(Знімає домашні капці, одягає елегантні туфлі на шпильках)* – Бувай. *(Виходить)*.

ГЕНЕРАЛ *(ій услід)*: А може б ти кому там сказала, щоб Танічку прийняли назад, на танцювальні курси? Вона має справжній великий талант. Е-е-е... *(Махає рукою)*.

Сцена 9

На сцені з'являється КОЛЯ, тягнучи за собою валізку. Він одягнений Сонею, тобто по-дівчачому. За ним невпевнено в'їздить на інвалідському кріслі ветеран-афганець з гармошкою, але без ніг.

ГЕНЕРАЛ (*байдуже*): Капці!

КОЛЯ скидає шпильки і взуває капці. Сестри на мить завмерли. Потім кидаються до КОЛІ з глибини сцени. Говорять дуже швидко.

ТАНЯ: Що? Як? Що таке?

КАТЯ: Вже?

ВІРА: Колю?

ТАНЯ: Ну що? Що сталося? Чому ти повернувся? Кажи! Ах ти, щеня дурне. (*Кидається на КОЛЮ й починає його бити*).

КОЛЯ (*плаксиво*): Ну чого? Чого?

ВІРА: А я казала.

КАТЯ: Два дні.

ТАНЯ (*розвертаючи КОЛЮ і шалено його штурхаючи*): Це тобі що, екскурсія? Га? А гроші? Викинуті тисяча доларів за сукню. Псу під хвіст! Ти навіщо туди їхав, засранцю малий! Ти мусив нас рятувати!

КАТЯ: Та ти ж його сама випихала. Не бий його. (*Відтягає ТАНЮ*).

ВІРА: Хіба я не казала?

ГАРМОНІСТ: “Зв'язди над Кабулом”! (*Починає грати*).

ТАНЯ (*До ВІРИ*): Тихо! (*До ГАРМОНІСТА*) – Тихо!

КОЛЯ: Чого ти б'єшся?

ВІРА: Але ви мене не слухали.

ТАНЯ: Годинник за вісімсот. Приб'ю гада. (*Виривається від КАТІ*).

КОЛЯ (*підводячись*): Добре, що не розбилася. (*Виймає пляшку віскі, подає ГЕНЕРАЛОВІ*).

ГЕНЕРАЛ (*роздивляючись пляшку*): Гарна. Це від брата? (*Зворушено*) – Бач, пам'ятає...

КОЛЯ (*претензійно*): Від якого брата? Від мене! І гроші в мене залишилися, із тих, що ви мені дали. Собі я нічого не купив. Нічого... Тільки Івану Петровичу цю пляшку. (*Зі сльозами в голосі*) – Ніхто на мене, як я туди приїхав, не чекав, ніхто. А вона мене одразу б'є...

ГЕНЕРАЛ: Брат завжди був таким, що на нього ні в чому не можна покластися... (*Відкорковує пляшку, наливає до склянки. Куштує*) – Не бий його. Він хороший хлопець. (*Випиває*).

КОЛЯ: На всіх чекали, а на мене ні. Ось тут, у мене залишилося триста двадцять і дрібняки. (*Віддає ТАНІ, яка зі злістю забирає гроші*).

ТАНЯ: Триста двадцять.

ГАРМОНІСТ: Пісня про Мурку, суку-саперку. (*Починає грати*).

ТАНЯ: Тихо!
ГАРМОНІСТ перестає грати.

КОЛЯ: І тридцять центів.

ГЕНЕРАЛ: У дитинстві ми з Ванькою якимось kota упіймали. І вирішили з вікна його викинути, щоб побачити, як він падатиме. Я забарився, а він мене не почекав. Сам викинув.

КОЛЯ: Ті дрібненькі, червоні – це одинички.

ТАНЯ (*зі злістю*): Та що ти кажеш.

КАТЯ: Ніхто по тебе не вийшов?

КОЛЯ: Ні.

ТАНЯ: Ну і що? Ти не міг подзвонити, га? Номер телефона ти мав?

КОЛЯ: Там був увімкнений автовідповідач.

ТАНЯ: Тисяча вісімсот доларів. (*Знову кидається на КОЛЮ*).
КАТЯ її відтягає.

КОЛЯ: І що я мав робити?

ТАНЯ: Адресу ти теж мав, га?

КОЛЯ: Я мав. Але я загубив.

ТАНЯ: Що?

КОЛЯ: Я на одному папірці записав телефон, а на іншому – адресу. І той, з адресою, загубився. То що я мав робити?

ГЕНЕРАЛ (*наливає до склянки й випиває*): А той кіт, на жаль, не вижив...

ВІРА: Не кричи на нього. Це ж дитина. То що, Колю? Сідай ось тут. Нічого не бійся. І що ти далі робив?

ГЕНЕРАЛ: Він взагалі впав не на лапи. А так якось дивно. (*Показує*).

КОЛЯ (*крізь сльози*): Стьопа мене підкинув до Брайтона. Бо він там живе. Дякую, Віро Іванівно.

КАТЯ: Який Стьопа?

ТАНЯ: Тату, дай і мені ковтнути, бо я його таки приб'ю.

ГЕНЕРАЛ: Може, він його якось криво викинув? (*Наливає ТАНІ*) – Бери, дитинко. А ти знаєш, що той клятий Баришніков...

ТАНЯ (*раптово розчулена, пригортається до нього*) – Я люблю тебе, татусю.

ГЕНЕРАЛ: Півмільйона доларів. Я тебе теж, доню. Й то нічого, що у тебе немає таланту.

ТАНЯ: Немає?

ГЕНЕРАЛ: Ні. Але ми ще їм покажемо. Ти моя нещасна доню. *Випивають і притуляються одне до одного.*

ТАНЯ (*до КОЛІ*) : То що ще за Стьопа тебе підвозив? (*Зі сльозами*) – “Баллентайн”. Улюблена Костіна марка.

КАТЯ: І Джонова.

КОЛЯ: Ну, Стьопа.

ВІРА: Та що за Стьопа?

КАТЯ: Тоді я також вип'ю.

ГЕНЕРАЛ наливає і всі випивають. Потім частує цигарками, і всі запалюють.

ГАРМОНІСТ (*співає і грає*):

Плачет Мурка, воєт-завиваєт,
Лучшая советская собака.
Хвост ей і две лапи оторвало,
Когда вместе с нами шла в атаку!..

Заходить СТЬОПА. Має закривавлену руку. На нього ніхто не звертає уваги, і він тільки тихенько прислухається до розмови.

ТАНЯ: Тихо!

КОЛЯ: Ну, він підійшов до мене в аеропорту й запитав, чи не бачив я його сестри, яка теж мала прилетіти із Москви.

ВІРА: По-російськи?

КОЛЯ: А то як би я його зрозумів? Ну, то я й розповів йому про свою ситуацію. А він мені на те, що нема тут нічого страшного, що він мене підкине на Брайтон, а звідти подзвонить.

КАТЯ: Тобі ще пощастило, що він не виявився яким-небудь бандитом.

КОЛЯ: І що він мене напоїть чаєм.

ТАНЯ: І що ти? Знайшов ти зрештою нашого дядечка, чи ні? (*Підходить*).
КОЛЯ затуляється руками.

ТАНЯ: Не бійся. Я вже пересердилася.
КОЛЯ опускає руки. ТАНЯ б'є його в обличчя.

ГАРМОНІСТ (*грає і співає*):

Сотню мін ми с нею обезвреділі.
А сто первой так і не змогли!.. (*Починає плакати*).

КОЛЯ: Завіз мене до однієї тітки. Вона з Москви... Старша жінка. Коли дізналася, що я також з Москви, трохи поплакала, і забрала в мене паспорта, щоб я чогось не вкрав. І дозволила подзвонити нарешті до вашого дядька, зверху.

ТАНЯ: З якого ще верху?

КОЛЯ: З кімнати на другому поверсі, там, куди Стьопа мене завіз. Я, звичайно, запитав про чай, бо мені було обіцяно. Правильно?

ТАНЯ: Та відчепись ти вже зі своїм чаєм?

КОЛЯ (*пожсвавлено*): О! Він так само сказав.

ТАНЯ: Хто?

КОЛЯ: Та ж цей самий Стьопа.

СТЬОПА *(до сестер)*: Я так сказав. *(До КОЛІ)* – Та відчепись ти вже зі своїм чаєм. Я тобі надаю помешкання, харчування, і двадцять відсотків з кожного клієнта.

ВІРА: Ні!

СТЬОПА: Чому – ні? В мене усі мають такі умови, окрім Дуні. Але у Дуні – вища освіта.

КАТЯ: То це був бордель?

СТЬОПА: Ні, бібліотека. *(До КОЛІ)* – Обслужиш сорок чоловік за день, і матимеш чотириста баксів чистих. Ну і що, хто з вас мені скаже, що це погані умови? Га? *(До КОЛІ)* – Тільки вважай, що клієнт має скінчити протягом десяти хвилин. Інакше я тебе штрафую.

КОЛЯ: Та мені в Москві платили більше. *(До сестер)* – Так я йому відповів, щоб він відчепився.

СТЬОПА: То чого ти сюди приїхала? Давай, не виламуйся. Контракт підпишеш на шість років, а спробуєш зробити ноги... *(витягає небезпечну бритву і робить нею кілька рухів)* – Запам'ятай, що вихід звідси тобі є тільки через ситечко на дні ванни.

ТАНЯ: То він таки бандит.

КОЛЯ: Ще й який.

СТЬОПА: Чого – бандит? Чого одразу бандит? *(До ТАНИ)* – Треба їх трохи полякати, бо починають бунтувати, а потім скарги від клієнтів починають надходити, що вони не хочуть до ротика, або неодмінно хочуть у презервативі. *(До КОЛІ, штовхаючи його до ліжка)* – Ну давай, знімай лахи.

КОЛЯ: А про чай вже взагалі розмови не було. Біля ліжка стояла тільки пляшка горілки, з закруткою.

ВІРА: Треба було молитися.

СТЬОПА: Це потім. А зараз ми зробимо пробний заїзд. *(Розстібає штани)*.

КАТЯ: Треба було сказати, що в тебе голова болить.
СТЬОПА сміється.

КАТЯ: Що в тебе критичні дні.

КОЛЯ (*До СТЬОПИ*) : У мене... критичні дні.

СТЬОПА: Не страшно. Краще слизгатиметься.

ВІРА: От бидло.

КОЛЯ: Ще і яке.

СТЬОПА: Чому одразу бидло? Я – людина. А може вони мені вдячні? Може, завдяки мені їхні рідні у Мінську живуть, як у Бога за пазухою? На даний момент жодна з восьми ні на що не нарікає. Жодна. Ну, одна, правда, скаржилася, але ми їй (*робить рух бритвою*) – язика підкоротили. І вже вона всім задоволена.

ТАНЯ (*До СТЬОПИ*) : Заткнися. (*До КОЛІ*) – А чому ти не признався, що ти хлопець?

КОЛЯ: Я боявся, що він розлютиться.

СТЬОПА: І правильно боявся, сучий сину.

ТАНЯ: І який же ти знайшов вихід?

КОЛЯ: Ну... я й признався.

СТЬОПА: Він і признався. А я перевернув його на живіт, і кажу, то ти такий брехунець? Любиш жартувати? То я з тобою пожартую. Зараз тут лежатимеш і пускатимеш бульки носом. (*Кидає КОЛЮ на ліжку і придавлює коліном. Бритву кладе на валізу, яка стоїть біля ліжка*).

ГЕНЕРАЛ: Коли я їхав на зустріч ветеранів до Берліна...

ТАНЯ: Тату, тихо.

ГЕНЕРАЛ: ...то мене в аеропорті не хотіли пропустити крізь металошукач, бо я мав у тілі стільки осколків, що аж сирена увімкнулась. А переді мною теж проходив такий, що його не пропускали. Бо він мав сережку там, у штанях.

ТАНЯ: Тату! І що з того?

ГЕНЕРАЛ: Той, з сережкою вилітав до Америки...

КОЛЯ (*до ВІРИ, вже лежачи на животі*): Але я хочу чаю, хоча б без цукру.

ВІРА: О Боже, Колю мій любий. Я собі ніколи не пробачу, що погодилася, щоб ти туди їхав... Ти бачиш, Таню?

ТАНЯ: То це що, моя вина? Якби там наш дядько був, то цього б не було.

КАТЯ: Ну, Колю. І що було далі?

КОЛЯ: На ньому були боксерські труси.

СТЬОПА (*стягнув штани. Він у боксерських трусах*): Келвін Кляйн. (*Показує усім лейбочку*).

ТАНЯ: І що?

СТЬОПА: І що? Нормально взяв його на мушку. (*Ритмічно готується до статевого акту*).

ВІРА: О Боже!

ТАНЯ: І що?

ГЕНЕРАЛ: Мав він там сережку?

КОЛЯ: Ні.

СТЬОПА: Ні.

ГЕНЕРАЛ: Значить, це не той.

ВІРА: Тату!

КОЛЯ: І я бачу, що він ось-ось наді мною надругається.

ВІРА: Бідолашна дитина.

КОЛЯ: Я вже сказав, що біля ліжка стояла повна пляшка?

ВІРА: Так.

КОЛЯ: То я вхопив її і його – в чоло... Він з мене сповз. А я за бритву, яку він поклав біля ліжка, і його по лапі. Ага! Не дав Бог сироти скривдити.

СТЬОПА (*сичить від болю*): Нормально полоснув мені, паскуда. Нема у вас якоїсь хусточки? (*Кров капає йому з руки*) – Ось, будь ласка, гляньте. (*Показує всім глядачам, і тримаючись за руку, сходить зі сцени*).

ВІРА (до ТАНІ): Ти не маєш серця! Кричиш на нього, що він повернувся! Б'єш його.

КОЛЯ: А я за валізку, двері на ключ, і вниз, до тітки. Та, як побачила в руках у мене бритву з кров'ю, чемно віддала мені паспорта, бігачи очима угору, бо Стьопа гримав згори у двері, й покрутила головою, мовляв, яка ж я дурна. Бо кращих умов мені на Брайтоні ніхто не запропонує... але я тільки плюнув на неї, вскочив у таксі і рвонув на Кенеді...

КАТЯ: О Боже!

КОЛЯ: Джи Еф Кей, вони кажуть.

ТАНЯ: Ну добре, якщо ти вже повернувся...

КОЛЯ (докірливо): А ти билася.

ТАНЯ: А звідки я могла знати? Якщо матуся наша так бажає, то мабуть, будемо тут божеволіти, а не там.

КОЛЯ: Я поспав собі трішки, доки не прибув рейс Аерофлота. Ну, я знаю, що він за дві години повертається, і починаю збиратися. Аж раптом бачу, чоловіка, котрий в одній руці тримає валізку, таку, як і в мене, а в другій табличку з іменем "Sonia Onishchenko".

ВІРА: Невже?

КАТЯ: Дядечко!

КОЛЯ: Саме так. А він виявляється просто дату переплутав. Тож пішли ми до авта, кинули валізку на заднє сидіння. І всю дорогу додому він мене перепрошував та вибачався. І все випитував про вас. А зараз, присягаюся, я кажу правду, нехай мене Бог покарає, якщо я брешу. Нехай я здохну, нехай піду до пекла, нехай мене там Стьопа перестріне і цілих десять хвилин користував. І не міг закінчити.

ТАНЯ: То що?

ВІРА: Ну?

КАТЯ: Кажі!

КОЛЯ: Коли він раптом зупиняє машину перед будинком, з якого я незадовго перед тим утік.

ТАНЯ: Неймовірно.

КОЛЯ: Так. Дядько посигналив, і на ганок вийшла тітка. За нею Стьопа з перев'язаною головою і рукою. *(Усміхається)* – Непогано я йому лапу поправив. А дядько ваш бере валізку і виходить з машини.

ТАНЯ: Ну й добре.

КАТЯ: Ну і що?

ВІРА: Я не хочу цього чути.

КОЛЯ: Я теж собі думаю, ну і що? Сиджу в авті, як неживий, і як виявилось, правильно роболою, бо біля нас зупиняється інша машина, і троє у масках вибігають з неї за вашим дядьком. І в руках у них – автомати!

КАТЯ, ВІРА і ТАНЯ реагують без слів.

ГЕНЕРАЛ: А брат мій як виглядав? Посивів?

КОЛЯ: Ні. Він вийняв і собі пістолета з-під піджака. Але це і все, що він встиг зробити, бо вже мав кілька куль у животі і в голові. Стьопа теж простягнув ноги, а тітка корчилася на східцях. *(Весело імітує конвульсії)*.

ТАНЯ: А ті, у масках?

КОЛЯ: Вхопили дядькову валізку, і ходу.

ТАНЯ: А ти?

КОЛЯ: І я те саме. Вхопив свою валізку, і доки люди не збіглися, гайнув до аеропорту. *(До ГЕНЕРАЛА)* – Він швидше полисів, ніж посивів. І дуже товстим був. Іване Петровичу, можна мені трішки? *(Наливає собі віскі)*.

ГЕНЕРАЛ: Ванька собі подумав, що як втече до Америки, то смерть його не знайде. Почне шукати, прийде на московську адресу, тут його не буде, і вона махне на нього рукою.

Довга хвилина мовчання.

ВІРА: Сталін мав рацію, що його за кордон не випускав.

ТАНЯ: Ну, не вийшло, то й не вийшло. Як немає надії, то її й нема. Віддавай-но тих моїх два светри.

КОЛЯ відкриває валізку так, що її віко підіймається у бік до глядачів. З валізки вдаряє сильне золотисте світло. ТАНЯ зазирає досередини і стає, як зачарована. Закам'янівши у мовчанні, тільки вказує пальцем. КАТЯ, ВІРА й ГЕНЕРАЛ теж підходять до валізки. ГАРМОНІСТ і собі підбігає, забувши, що не має ніг.

ТАНЯ: Ух ти!

ВІРА: Це ж крадене.

КАТЯ: Знайдуть нас.

ГЕНЕРАЛ: Ти таки будеш пріма-балериною.

ТАНЯ: Це матінка. Матінка нам це вимолила.

КОЛЯ: Яка матінка? Ваш дядько переплутав, і взяв мою валізку.

ВІРА: Треба це віддати, Колю.

КОЛЯ (*раптово-наказово*): Ніякий я не Коля. А Яков Івановіч. І ніякого “віддати”. Бо це моє! І взагалі, я маю сказати, що повернувся до вас з валізкою тільки з однієї причини. Сідайте і слухайте!

Сестри й ГЕНЕРАЛ слухняно сідають. ГАРМОНІСТ також повертається до свого крісла, на ходу перетворюючись на жалюгідного інваліда. Його тихенька мелодія відтінює Колін монолог.

КОЛЯ: Чотири роки тому, коли я був іще малим, ще до того, як Іван Петрович мене забрав до себе, я входив до вуличної банди, і коїв там жахливі речі. Одного разу шеф наказав нам піти й відмутузити одного бізнесмена. Лупцюємо ми його удвадцятьох, руками й ногами. А шеф наш старший, освічений, здобув освіту за кордоном, був католиком, потім перейшов в іудаїзм, а ще пізніше прийняв мусульманство – він сказав нам, що ми б’ємо того нещасного за те, що він думає тільки про гроші... І я собі тоді пообіцяв, що як виросту і стану бізнесменом, то думатиму не лише про гроші. А допускатиму до серця і високі почуття.

Сестри й ГЕНЕРАЛ шанобливо слухають. ГАРМОНІСТ перестає грати. Стукіт у двері.

КАТЯ: Починається.

ВІРА: А я казала.

ТАНЯ: Хто там?

КОЛЯ закриває валізку.

ЮРІЙ (*з-за сцени*): То я, Юрій Алексєєвіч. Можна?

ТАНЯ: Що?

КАТЯ: Хто?

ВІРА: Ні!

ЮРІЙ АЛЕКСЕЄВИЧ заходить з квітами в руках.

ЮРІЙ: Я тут проходив, і подумав, що треба зайти. *(Роззирається, ніби чогось шукаючи. Затримує свій погляд на валізі. Шанобливо вклоняється КОЛІ) – Яков Івановіч, добрий вечір. КОЛЯ киває йому головою.*

ЮРІЙ: Добрий вечір, Вірочко. *(Вручає їй квіти) – Ми з тобою трішки посварились останнього разу. Ну, як це буває між закоханими. Але це ж несерйозно. Ми ж любимо одне одного, а любов у житті – це найважливіше. (Дістає з кишені пляшку віскі) – Джонні Вокер Блейк. (Сідає біля ГЕНЕРАЛА на ліжку, наповнює склянки, чокається з ГЕНЕРАЛОМ). Випивають.*

ЮРІЙ (до ГЕНЕРАЛА): Я такий розшарпаний, Іване Петровичу, бо з одного боку те розлучення... *(зирає на ВІРУ, яка сидить з букетом квітів і з витріщеними очима) – з іншого політика. А грошей все не вистачає. Наповнює склянки знову. Випивають.*

ГЕНЕРАЛ: Юрій Алексеевіч, а чи є надія, що таки буде війна?
Стукіт у двері. Всі завмирають.

ГОЛОС ДЖОНА: Це я, Джон Фрімен. Можна?

КАТЯ: Ні!

ТАНЯ: Що?

ВІРА: Мені погано.

Заходить ДЖОН ФРІМЕН. Одну руку він тримає за спиною, що викликає певне занепокоєння. Але за мить він швидко витягає ту руку вперед – у ній на превеликий подив усіх героїв ДЖОН тримає статуетку Оскара.

ДЖОН: Я щойно прилетів. *(Вручає Оскара КАТІ) – Це тобі, Катю. Ти його заслужила. Я сподіваюсь, ти не сердишся на мене за те, що я там наплів, на тій церемонії. Достоевський написав, що коли кохаєш жінку, то потрібно за неї боротися. І тому я розлучаюся з дружиною. КАТЯ сидить в легкому шоку, стискаючи статуетку в руці.*

ДЖОН (до КОЛІ): Якове Івановічу, я маю до вас прохання. Починаю зйомку “Трьох сестер”. Повнометражна стрічка. Тож хотів у вас запитати – ви б не погодилися на роль Іріни?
Стукіт.

БАБУШКА (з-за сцени): Це я, Акуліна Івановна. І Костя.
БАБУШКА заходить, штовхаючи перед собою пам’ятника КОСТІ на коліщатках. КОСТЯ мармуровий, чи ще якийсь, стоїть, одягнутий у дорогий

костюм і в кросівки. В одній руці він тримає ключі від мерседеса, а в другій стискає мобільного телефона.

КАТЯ: Ойойой!

ТАНЯ (сумно): Костя.

БАБУШКА (до КОЛІ): Скільки у вас гостей, Яков Івановіч.

ВІРА: Боляче мені. О Боже!.. Я, здається... *(Падає на ліжко, корчиться, неначе пологи вже почалися)*.

КАТЯ: Почалося. Треба кликати лікаря.
Всі зриваються з ліжка.

БАБУШКА: Не треба, я допоможу. Тільки води треба скип'ятити.

КОЛЯ: Джон, займися водою.

Гості й усі домашні оточують ліжко, на якому народжує ВІРА так, що нічого не видно. За хвилину чується плач немовляти. ГАРМОНІСТ опам'ятовується і починає грати.

БАБУШКА: Хлопчик. Ні, дівчинка. Ні, таки хлопчик. Ні, таки дівчинка.

ЮРІЙ (патетично): Ми назовьом ёю Надеждой!..
Світло раптово згасає. Довга-предовга серія пострілів з автомата. Хвилина тиші.

Сцена 10

На просценіум у світлі рефлектора виходить БАБУШКА.

БАБУШКА: І що за нещастя. Наше немовля усіх перестріляло. Тобто, окрім мене, як ви самі бачите. Один професор з університету Ломоносова сказав, що це сталося, бо мати, покійниця Вірочка забагато дивилося американських бойовиків по телевізору. Я того не знаю. Боюся, щоб то не було щось іще гірше. *(Хреститься)* – Може, наша Наденька все нам пояснить у своїй майбутній книзі. Зараз її, бідолашну, забрали до виправної колонії для новонароджених. Але вона вже підписала угоду на книгу, і продала права її екранізації Діснеєві. *(Починає роздягатися)* – Міліція намагається з'ясувати, звідки немовля взяло автомат, і чи діяло саме. Я знаю, що діяла вона сама, бо була тому всьому свідком. А вціліла я, дякувати Богу, тільки тому, що мала на собі мою куленепробивну жилетку, спроектовану Іваном Івановічем Зосімовим. Вона буде представлена у його новій осінній колекції. *(Демонструє жилетку)*.

ГОЛОС: Стоп. Дуже дякуємо, Акуліно Іванівно. Це все на сьогодні.
Світло згасає.

КІНЕЦЬ